

BUDOUCNOST CÍRKVE

Poselství papeže Františka –
František

Čím dnes žijí lidé, naši bližní –
Lubomír Mlčoch

**Znamení doby pro
apoštolát v apokalypse –**
Fabrice Hadjadj

**Kompetence a příprava kněze
pro vedení DCŽM –**
Jan Balík

**Přínos a realizace supervize
v DCM a DCŽM –**
Jan Balík

Diecézní setkání mládeže

EDITORIAL

Vážení čtenáři,

vítám Vás u prvního čísla časopisu Budoucnost církve v roce 2015. S novým rokem máme i novou obálku, která je inspirovaná letošním mottem pro XXX. světový den mládeže: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8)

A co v tomto čísle naleznete?

Poselství Svatého otce Františka účastníkům 4. evropské konference o pastoraci mládeže v Římě, ze které je zde i zpráva.

Dále otiskujeme podnětnou přednášku profesora Mlčocha „Čím dnes žijí lidé, naši bližní“, která zazněla na mezinárodní konferenci kněží Hnutí fokoláre. Dalším článkem je výňatek z promluvy francouzského filozofa Hadjadje, který k nám mluví o soudobé kultuře a odpovídajícím způsobu evangelizace.

O kompetenci a přípravě kněze pro vedení DCŽM a také o přínosu a realizaci supervizí na DCM a DCŽM píše Jan Balík.

Dočtete se zde o průběhu putování Kříže světových dní mládeže po České republice a o Evropském setkání mládeže – Taizé, které proběhlo na přelomu roku v Praze.

V rámci oslav XXX. světového dne mládeže je v každé diecézi pořádáno diecézní setkání mládeže. Přinášíme bližší informace o jednotlivých setkáních.

Časopis je doplněn fotkami z Evropského setkání mládeže – Taizé v Praze.

V případě, že máte jakékoli připomínky či postřehy k časopisu, pište na mail: mladez@cirkev.cz. Budeme rádi za vaši zpětnou vazbu.

Věřím, že se vám bude toto číslo líbit a těším se na setkání nad stránkami dalšího čísla, které vyjde v dubnu.

S přáním požehnané postní doby

Veronika Lehrlová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorace mládeže. Ročník XXII., číslo 1. Vychází 5x ročně. Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

Redakční rada: SCS. Lic. Kateřina Regendová, P. ThDr. Jan Balík, PhD., P. Mgr. Roman Kubín.

Šéfredaktor: P. ThDr. Jan Balík, PhD.

Redakce: Veronika Lehrlová, Zdeňka Jakešová, Marie Světníčková, Anna Brabcová a Josef Čaban.

Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz.

Grafika: Martin Vocet

Grafika obsahu a sazba: Milan Čok

Tisk: Tiskárna Kleinwächter, Frýdek-Místek

Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8131.

Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Editorial	2
Úvodník	3
Poselství papeže Františka	4
Čím dnes žijí lidé, naši bližní	6
Znamení doby pro apoštolát v apokalypse	13
Kompetence a příprava kněze pro vedení DCŽM	18
Přínos a realizace supervize v DCM a DCŽM	21
Kříž světových dnů mládeže počtvrté v naší zemi	26
IV. evropský kongres o pastorační mládeže ve znamení Krakova	27
Taizé - evropské setkání mladých v Praze - „Staňte se solí země“	28
Jak být „Solí země“?	30
Diecézní setkání mládeže	31
Nakladatelství Paulínky	34

ÚVODNÍK

Draží přátelé,

ještě nám pomalu v uších nedoznely tóny koled, které jsme zpívali ve vánoční době, a už je před námi další důležité období v liturgickém roce – doba postní. Občas by se někomu mohlo zdát, že je to „pořád dokola“, ale křesťanská spiritualita mluví o tom, že v životě člověka nejde o nějaký kruh, ve kterém se točí stále dokola, ale spíše o jakousi pomyslnou stoupající spirálu. Každý rok se nacházíme na podobném místě, ale svým způsobem o něco výše než v tom předchozím.

A tak se nám naskýtá možnost na chvíli se v tichu zamyslet (symbolicky pro Postní dobu vyjít s Ježíšem do ticha pouště) a pro sebe si říci: „O co jsem zase oproti minulému roku bohatší? V čem jsem se posunul, jaká zkušenost mě potkala, co nového se v mém životě projevilo, ukázalo...?“ A když už na té „poušti“ budeme, tak se zkusme zamyslet i nad tím, co tam prožíval Ježíš – nad pokušením. Nevyhnulo se Ježíši a nevyhýbá se ani nikomu z nás. Jen má nejrůznější podoby v závislosti na místě, kde žijeme, povolání, které vykonáváme, lidech, kteří jsou kolem nás.

Společným kritériem a pomůckou, jak by člověk na ta pokušení mohl nahlížet, může být i motto

30. Světového dne mládeže pro tento rok, které zní: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8). V čem jsem já od tohoto ideálu blahoslaveného, tzn. šťastného života, vzdálen - konkrétně nečistotou, která se v mém srdci může objevit?

Ta „čistota srdce“, resp. „nečistota srdce“ může mít nejrůznější podoby – od nečistoty spojené s naší tělesnou stránkou a vším tím, co k tomu láká, až po nečistotu postojů ve všem našem jednání. Nakolik to, co dělám, jak vypadám, jak jednám, je čisté, bezelstné, bez nějakých bočních úmyslů spojených se sobeckostí, vypočítavostí a touhou po vlastní slávě? Nakolik to, co říkám, se snažím sám také žít, nehraji si na něco, co nejsem? Nakolik jsem opravdový ve svých postojích? Atd.

Známý spisovatel Anselm Grün říká: „Lidé, kteří jsou uvnitř sebe čistí a ryzí, kteří nemají postranní úmysly, jsou fascinující.“ Moc nám všem přeji, abychom postní dobu, která začíná, dokázali v tomto směru co nejlépe využít – očistit během ní všechno to, co je v rozporu s čistotou srdce, všechno to, co brání vidět Boha.

*Jan Slavík, kaplan Diecézního střediska mládeže
Stará Ves nad Ondřejnicí*

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE FRANTIŠKA ÚČASTNÍKŮM 4. EVROPSKÉ KONFERENCE O PASTORACI MLÁDEŽE ŘÍM 11. - 13. PROSINCE 2014

Ctěnému bratrovi

panu kardinálovi Stanisławu Ryłkovi

prezidentovi Papežské rady pro laiky Sekce pro mládež Papežské rady pro laiky.

Můj vřelý pozdrav patří vám, biskupům, zodpovědným za pastorační na národní úrovni a mladým lidem, kteří se v těchto dnech shromáždili v Římě na 4. evropském setkání zaměřeném na pastorační mládeže, setkání pořádaném Papežskou radou pro laiky a Radou evropských biskupských konferencí. Tématem setkání je *Mladá církev – svědek evangelijní radosti*.

Po třech setkáních uskutečněných v devadesátých letech se opět vracíte, abyste „spolu putovali po cestách Evropy“. Vyzývám vás: Buďte vnímaví, protože zatímco spolu hovoříme a uvažujeme, na naší cestě se k nám přibližuje a připojuje sám Ježíš (viz Lk 24,15).¹ Podobně jako učedníci z Emauz necháváme jeho, aby nám on sám otevřel oči a my jej mohli rozeznat. Očekáváme, že nám pomůže nalézt smysl tohoto náročného, avšak strhujícího úseku historie, do něhož nás povolal k jeho společnému prožívání.

Svou prací v oblasti pastorační mladých prokazujete cennou službu církvi. Mladí potřebují tuto pomoc – potřebují dospělé a současně i své vrstevníky zralé ve víře, kteří je doprovodí na jejich pouti a kteří jim pomohou nalézt cestu ke Kristu. Pastorační mladých je tedy něčím hodnotnějším než

nabídka nejrůznějších aktivit *pro* mladé. Taková pastorační spočívá ve *společné* cestě a osobním doprovázení mladých lidí, kteří se ocitají ve složitých a mnohdy obtížných situacích.

Pastorační mladých lidí má za cíl rozeznat otázky dnešních mladých lidí a zprostředkovat otevření skutečného, upřímného dialogu; jen takto může Kristus vstoupit do života mladých lidí. Takový dialog však může rozvíjet pouze ten, kdo sám prožívá *osobní vztah* s Ježíšem, vztah, který se následně transformuje do vztahu k bratrům a sestrám.

Důvodem vašeho společného shromáždění zde je vytvořit „sít“ osobních setkání a přátelství na evropské úrovni, díky níž by zodpovědní za mládežnickou pastorační v Evropě mohli sdílet zkušenosti a témata vycházející z dané oblasti. Víme dobře, že je tu mnoho práce. Prosím vás tedy, abyste nikdy neumdlévati v hlásání evangelia životem a slovem: dnešní Evropa potřebuje evangelium objevit!

Chci vás tedy povzbudit, abyste nahlíželi na současnou situaci mladých Evropanů Ježíšovými očima. On nás učí vidět nejen jejich zápasy a problémy, ale také rozeznat mnohá semena lásky a naděje rozesetá po ce-

lém tomto kontinentu. Ta semena dala církvi velké množství světců a světic, přičemž mnozí z nich jsou mladí! Nezapomeňme, že nám byl dán úkol rozsévat, ale Bůh je ten, který námi zasetým semenům dává vzejít (viz 1. Kor 3,7).²

Zatímco rozséváte Pánovo slovo na tomto širém poli, jímž je evropská mládež, máte možnost dosvědčovat důvody naděje, která je ve vás, a to s jemností a skromností (viz 1. Petr 3,15).³ Můžete pomáhat mladým lidem, aby si uvědomili, že víra není v protikladu s rozumem, a tak je doprovázet, aby se oni sami stávali radostnými protagonisty evangelizace mezi svými vrstevníky.

Nakonec, drazí přátelé, tento rok současně staví do centra naší pozornosti rodinu a povolání k zasvěcenému životu. Pastorec mladých má za cíl navrhnout mladým lidem způsob, jak rozlišit (jejich) povolání a připravit je k následování Ježíše v manželském

a rodinném životě či v životě výhradně zasvěcenému službě Božímu království.

Na přímluvu svaté Panny prosím Pána, aby díky vašemu nasazení v pastorači mladých, byla práce těchto dní plodná, aby jejich plodnost byla především dána vaší cestou ke svatosti, poněvadž právě svatost nechává církvi růst a ona otevírá srdce k přijetí evangelia. Laskavě prosím o modlitbu za sebe a s láskou vám žehnám.

Vatikán, 11. prosince 2014
František

¹ „Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim.“

² „Takže neznamená nic ani ten, kdo sází, ani ten, kdo zalévá, ale Bůh, protože on dává vzrůst.“

³ „Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností.“

ČÍM DNES ŽIJÍ LIDÉ, NAŠI BLIŽNÍ RADOSTI A NADĚJE LIDÍ NAŠÍ DOBY - ŽIVOT VE SVOBODĚ OHROŽOVANÉ NADVLÁDOU PENĚZ

Lubomír Mlčoch

Otiskujeme inspirativní přednášku, kterou autor vyslovil pro účastníky mezinárodní konference kněží z Hnutí fokoláre v Praze - Vinoři dne 24. listopadu 2014.

Vážený a milí otcové - bratři v Kristu, v rodině svatého Františka jsme vedeni k velké úctě k vám kněžím, neboť jen vy proměňujete chléb a víno v tělo a krev Páně. Dovolte tedy, abych nejprve vyjádřil svou radost z tohoto setkání a mé poděkování za pozvání do Mariopole v Praze-Vinoři.

Jsem vděčný za projevenou důvěru, za to, že je mi dopřáno vás oslovit. Vyznávám svou nedostatečnost k tomuto úkolu. Jsem si vědom, že se mohu mýlit v tom, jak znamení naší doby poznávám a chápu. Ještě naléhavěji pociťuji, že já jsem sám dítkem této doby, a že pokud mluvím o jejích onemocněních, nejsem od nich osvobozen. S tímto potřebným uvedením přistupuji k promluvě v čase, kdy si celá naše společnost připomíná čtvrtstoletí od nabytí občanských, politických i náboženských svobod, a my věřící navíc i svatořečení Anežky Přemyslovny, dcery v rodině svatého Františka a svaté Kláry.

V pokusu o čtení soudobých dějin stavím na blízkosti našich spiritualit. Nejsem historik, věnuji se institucionální ekonomii, a to s perspektivou sociální nauky církve. Opírám se přitom o zkušenost života z víry jedné výjimečné osobnosti, kladu si otázky „Co by tomu řekl Dr. Nosek?“. Tento český křesťanský politik a národohospodář, člen 3. řádu sv. Františka, vstupoval do veřejného života, Budoucnost církve 1/2015

když se Silvie Lubichová narodila (1920), a zemřel v roce 1935 kdy – pořád ještě ne Klara - měla 15 let. Byla už tehdy ve 3. řádu sv. Františka? Jisté je, že Fokolare vzniká jen 8 let po smrti JUDr. Františka Lva Noska OFS. Jsem přesvědčen o duchovní a myšlenkové kontinuitě především v iniciativách Fokolare, jako jsou ekonomie společenství a hnutí jednoty. Sekulární františkánský řád se připravuje na výročí 80 let od smrti bratra Noska. Dělí nás od ní jeden lidský věk. Věříme, že tento bratr předběhl svou i naši dobu. Mé zamyšlení je členěno do 10 bodů.

1. Co se za poslední století událo - než jsme došli tam, kde jsme dnes?

Institucionální ekonomie pracuje s konceptem „závislosti na cestě“ (path dependency), kterou nám bylo dáno projít. Rozhodnutí, před nimiž stojíme dnes, jsou limitována okolnostmi a rozhodnutími, jež byla učiněna v minulosti, a to i tehdy, pokud minulé okolnosti již dnes nejsou relevantní. Koncept má prý svůj původ v technice. Jistý Paul David jej demonstroval na příkladu rozložení písmen na klávesnici psacího stroje (dnes počítače). To, jakmile už se jednou ustavilo a zažilo, velice limituje jakékoliv změny; záměna místa písmen *y* a *z* na novém počítači mi dělá pořád ještě potíže. Tedy: K porozumění dnešku se musíme vrátit zpět

v toku historického času.

2. Vracím se ještě před 1. světovou válkou. Už tam se totiž rodily pohromy 20. století.

V roce 1905 přišel maturant Nosek se svou matkou-vdovou z Chrudimi do Prahy a začal studovat práva na UK. Prošel kulturní šok v několika ohledech:

a) Praha byla již církvi nepřátelská, ač většina byla stále ještě matrikovými katolíky. Zakládání spolku katolíků „České ligy akademické“ se neobešlo bez odporu spolužáků na univerzitě. Ta „tvořivá menšina“ čítající 40 studentů musela požádat o ochranu rakouské policie, aby se mohla sejít k valné hromadě na univerzitě! Zvolení děkana Katolické teologické fakulty a profesora mravouky katolické Vřešťála rektorem Univerzity Karlovy se neobešlo bez bouřlivých protestů studentů.

b) Nejen Praha, ale i univerzita už byla rozdělena na českou a německou. Albert Einstein, který zde asi rok působil, byl udiven, že ani kolegové fyzici, Češi a Němci, spolu nekomunikují. Národnost měla vrch nad křesťanstvím.

c) Praha byla rozdělena třídně; sociální demokracie stavěla na marxismu. „Ani katolíci na velké sociální encykliky nereagovali, natož víře odcizený svět. Nosek byl z mála těch, kdo je brali vážně“ (Prof. Antonín Novák, autor biografie Dr. Noska). Třídní zájmy měly vrch nad křesťanstvím.

d) Antisemitismus existoval již tehdy - aniž budeme posuzovat, zda k němu byly důvody.

Uzavírám: Nejen na světovou válku, ale i na oba totalitní režimy- nacizmu a komunizmu - jež měly na naše země dopadnout, bylo „zaděláno“ už před 1. světovou válkou. Generálové mají tendenci hledat vnější ne-

přátele a také (prý) se připravovat na minulé války. My křesťané bychom se obojího měli vyvarovat. Totality vyrostly z životů již málo živé víry ještě formálně křesťanských společností.

3. Plenární sněm katolické církve - pokus o synodalitu - nedostal svému poslání.

Už tím, že rezignoval na projednání pracovního výstupu komise č. 1 „Putování církve českými dějinami“. Zaznamenávám jen dvě vystoupení na sněmu, kněze a řeholnice, obě promlouvající k našemu tématu:

Když na staré Izraelity přišly pohromy, dříve či později vyznali kající: Bože, zhřešili jsme proti tobě, my i naši otcové.

I dobu komunizmu a pronásledování církve je třeba přijmout jako čas navštívení a milosti. Chybou církve po pádu komunizmu bylo to, že jsme se pokusili vrátit do forem, které zde byly před ním.

Poznámka 1: Poslední věta ovšem neplatí pro nově vyrašenou ratolest na kmeni Kristově, jakou je Hnutí Fokoláre

Poznámka 2: Petr Příhoda, nedávno zemřelý katolický publicista, si ještě před nedávnem kladl otázku, kde se u nás vzali komunisté a proč jsou problémem. Pro křesťana je i tak oblíbená kontrapozice „oni“ a „my“ sice lidsky přirozená, ale přesto problematická. František Nosek varoval své druhy před odsuzováním těch či oněch, kdo ví, jací a kde bychom my byli, kdybychom museli prožít to co oni. A Klára Lubichová při své návštěvě na Arcibiskupství pražském mluvila i o Hnutí jednoty a přijímání protivníků v politice jako našich bližních, i těch nám skutečně „protivných“.

4. Návrat kapitalismu a parlamentní demokracie: od euforie k opakovanému zklamání?

Rok 1989 nepřinesl žádné nové ideje - jen nové mezinárodní skutečnosti, jež dovolily nám i dalším zemím, které již dříve zažily kapitalistickou ekonomiku a parlamentní demokracii, vrátit se zpět - po desetiletích zbloudění reálného socialismu. Nesmíme však zapomenout dvě věci:

- Pro toto zbloudění se rozhodla většina české společnosti v důsledku zklamání jak z kapitalismu, tak z parlamentní demokracie 30. let. Vliv vnějšího tlaku Osvoboditele SSSR a komunistické ideologie byly až druhotné; zažitá zkušenost krize, deprese a války byla pro tuto větší část české společnosti rozhodující. V Německu již předtím - jak konstatovala o několik desetiletí později anglická ekonomka Joane Robinsonová - „dříve než J. M. Keynes dokázal dovysvětlit svým současníkům, proč vzniká nezaměstnanost, měl už Hitler recept na její řešení“. Tím „řešením“ byla ovšem příprava na válku.

- „Malta“, setkání George Bushe (seniora) a Gorbačova před 25 lety a zřejmě i její česká varianta znamenaly dojednané předání politické moci nové garnituře za poskytnuté záruky, že představitelé staré moci budou nejen beztrestní, ale i to, že jim nebude bráněno v převodu dosavadních politicko-ekonomických kvazi-vlastnických oprávnění na zaknihovaná vlastnická práva. Tím se „Malta“ lišila zásadně od „Jalty“ (a Norimberského procesu) - a proto také totalita rudá padla bez jediného výstřelu, na rozdíl od totality „hnědé“, která zanikla v ohni války a v rozvalinách Německa a řady evropských zemí.

To, že tento „kontrakt“ nenabyl otevřené, společensky transparentní podoby - a zřejmě ani z povahy věci nabýt nemohl - znamená, že na něj lze pouze usuzovat v podobě vědecké hypotézy. Volím ve vědě ne tak výjimeč-

Budoucnost církve 1/2015

nou metodu „černé skříňky“. To znamená hledání logicky konzistentní konfigurace mezi „vstupy“ a „výstupy“ z jednání „v černé skříňce“, do nichž jsme neviděli a stále ještě nevidíme. Neveřejnost a neinformovanost měly pak za následek mnohá nedorozumění a zklamání. A bohužel také rizika opakování deziluzí ze sociálních nespravedlností a morálních selhání staro (nových) elit.

5. Radosti a naděje vkládané do konzumní společnosti vyvolaly otroctví nových závislostí.

Sociologické průzkumy v ČR (a ještě více ve SR) ukazují na zklamání z vývoje za uplynulých 25 let, a to přesto, že makroekonomické statistiky mohou doložit, že jsme se „nikdy neměli tak dobře jako dnes“ (Václav Klaus). To, pokud jde o životní úroveň, platí jako průměr agregátů; avšak neplatí to pro některé kategorie penzistů, pro nezaměstnané, i pro nízkopříjmové skupiny rodin s více dětmi. Fascinace přítomnou spotřebou je také placena růstem zadlužování - státu i domácností. Škola „ekonomie a štěstí“ však i ve vyspělých zemích již dlouho ukazuje na to, že subjektivně vnímané štěstí a „objektivně“ měřený příjem na hlavu spolu přestávají korelovat- Z nových demokracií se tento jev nejprve diskutoval ve východních zemích SRN (bývalé NDR). Příčin je více, jde ale primárně o změněné podmínky fungování trhu práce: rostou rizika a obavy ze ztráty zaměstnání, dokonce i ve vyšších příjmových skupinách. Situace na trhu práce je „prekérní“, protože systém nedokáže vytvářet dostatek pracovních míst. Bývalý ministr práce a sociálních věcí za CSU Norbert Blüm hovoří o tom, že v epoše globálního kapitalismu došlo k „rozvodu mezi prací a kapitálem“ (kapitál se rozvedl s prací). Bezprecedentní mobilita kapitálu v globálním věku nemůže být nikdy doprovázena dostatečně pružnou mobilitou pracovní síly. A tak se

šíří stres a obavy ze ztráty zaměstnání - beznadějí těch, kdo práci už dlouho marně hledají. Slučitelnost placené práce v zaměstnání a neplacené práce doma, v rodině, s dětmi, se ukazuje jako obtížnější než dříve. Obtížnější i ve srovnání s minulým režimem.

6. Projevy krize rodiny úzce souvisejí s krizí duchovních povolání.

Indický jezuita George Joseph stejně jako Američanka Mary Eberstadt varují: kde prospívají rodiny, daří se i církvi; kde rodiny hynou, umírá i církev. Rok rodiny a biskupské Synody o rodině v Římě dokládají, že Církev je si vědoma vážnosti ohrožení. Povolání k manželství i povolání duchovní trpí nesvobodou vnitřní – poté, kdy nesvobody vnější pominuly.

Krizí rodiny nelze mít na mysli krizi každé rodiny, jak správně namítá doc. Aleš Opatrný (in: *Evangelium pro rodinu dnešní doby*, str. 152 a násl.). „Změna paradigma“ jím tak promyšleně charakterizovaná však zahrnuje četné projevy změněných společenských podmínek i samotného vnímání manželství aktéry, jež napomáhají vzniku krize manželství a rodiny ve stále čtenějších případech. Příznačné přitom je, že empirické průzkumy v naší zemi stále prokazují, že velká část společnosti si uvědomuje význam rodinného zázemí, i když se již třeba necítí „mít na to“ realizovat je ve svém životě. A tak vyústění tohoto konfliktu i zde poznáme jako „strom po ovoci“, a tím ovocem jsou demografické ukazatele na principu „zákona velkých čísel“ - míry sňatečnosti, rozvodovosti, porodnosti... A chybějící 1 milion dětí (a mladistvých) v ČR za uplynulé čtvrtstoletí – ve srovnání s 80. léty - je alarmující. Demografická imploze- porodnost pod úrovní prosté reprodukce - je podle mé argumentace důsledkem pomýleného hledání štěstí v náhle se vynořivších svodech konzumního stylu života, a „ceny“, již jsou tak

mnozí ochotni za tento psychologický sebeklam tržní ekonomiky platit (viz. Mlčoch 2014). Ideologická manipulace veřejným míněním „starého typu“ byla nahrazena vědecky promyšlenou marketingovou komunikací a reklamou, kulturou svádění. V této konkurenci je dítě málo konkurenceschopné a prohrává. „Mezní míra substituce“ může mít až podobu volby „peníze nebo život“. Tuto volbu znal žitý materialismus reálného socialismu; materialismus vyspělé konzumní společnosti jen disponuje efektivnějšími prostředky antikoncepce. Kultura singles, životní rozhodnutí nevdávat se a nemít děti, je volbou světské kariéry, nikoliv volbou zasvěceného života. Empirický průzkum také ukazuje na přejímání potratové kultury z generace na generaci i při celkové změně společenských podmínek. Ale i tam, kde je přijetí dítěte jen odkládáno, je narušován přirozený řád: věk prvorodiček se posunul o nějakých 7 let a překročil již 29 let věku matky a je za biologickým optimem. Paradoxem paradoxů „společnosti vědění“ je empiricky prokázaná negativní korelace mezi výší vzdělání matek a počtem dětí: pokud platí dědičnost, zaděláváme si na snižování IQ v budoucích generacích.

7. Projevy krize důvěry vedou k obavám z budoucnosti.

Svádění reklamou je postaveno na rafinovaných polopravdách a ty se netýkají jen vlastních předmětů spotřeby, ale i finančních „produktů“, jež umožňují „jít za štěstím“ až tam, kam vlastní peníze nedostačují. Žijeme v čase dluhů, jejich vymáhání, konkurzů a exekucí. Také v čase více či méně skrytě bující lichvy. Jiné východisko z nedostatku peněz nabízejí „výherní automaty“ a loterijní „průmysl“. Skutečnost, že na moravském Slovácku je senátorem zvolen podnikatel v oboru bohyně Štěstěny, rezident Monackého knížectví, mluví za všechno. Fakt, že

benevolentní rozmach tohoto sektoru nastal a byl umožněn v míře, jinde v Evropě nebyvalé, za ministra hlásícího se ke křesťanství, je na pováženou snad ještě víc. Na jeho obhajobu se dovidám, že neměl na vybranou: tak byly nastaveny zákony - aby udělování licencí nic nebránilo. Tedy už moc zákonodárná se dostala do područí lobby „herního průmyslu“ a peněz z hazardu. Šavel již jako Pavel z Tarsu říká nedvojsmyslně: peníze jsou kořenem všeho zla! Nenechte se svést všelijakými cizími naukami! Důvěra se tak dlouho vkládá do peněz, až se důvěra na písku svádění sesuje. Sociologie důvěry pracuje s koncepty opěrných systémů důvěry. Církev a později církve byly po staletí opěrnými systémy důvěry, i přes všechna historická selhání a lidské nedostatky. Osvícenství se pokusilo nahradit tento pilíř Zjevené Pravdy náboženstvím Rozumu. Ekonomie jako věda sama sebe pasuje na strážce racionality, a díky ní slibuje utvářet budoucnost, ba v podání některých představitelů nabízí dokonce univerzální výkladové pochopení celému světu, v němž žijeme. Poslední finanční krizi však neoliberální ekonomie předpovědět nedokázala a nedaří se jí ani najít z ní východisko. Politika byla zahrnuta imperiální ekonomii do kalkulu své omezeně chápané racionality, a tak se služba veřejnému dobru - jako jediné ospravedlnění existence státu dle křesťanské politické filosofie od samého počátku - změnila na lobbistické soupeření společnosti zájmových skupin, na politiku kořistnictví, na systém korupční svou podstatou. Sociologie důvěry považuje korupci za jakýsi substitut - náhradní opěrný systém důvěry, když jiné opěrné systémy ve společnosti selhávají. Dlouhodobé trendy empirického výzkumu stavu důvěry našich občanů k institucím našeho státu ukazují na stálý pokles důvěry; teprve v poslední době se objevují náznaky možného obratu. Díky Bohu za ně. Podíl na předchozí ztrátě důvěry má oslabený opěrný

systém církve i otrěsená důvěra občana ve vědeckost našich společenských věd a selhání vědy o penězích především.

8. Projevy krize kultury: svoboda duchovně a mravně neukotvená směřuje k nové totalitě.

Přední světový sociolog Anthony Giddens napsal knihu o proměnách intimity a závislostech na sexu. Jen jakoby mimochodem poukazuje na paradox: ve svobodných společnostech rostou počty lidí chorobně závislých a pestrost závislostí se rozšiřuje: alkohol, nikotin, drogy, gambling, loterie, TV, počítačové hry... V nově k Marii Pomocnici křesťanů, ještě ručně opsané za minulého režimu, se mi vybavuje (ze 4. dne): „Ještě nikdy nebylo tolik lidí tak promyšleně mateno, znásilňováno a zotročováno zevnitř. „Dábel se raduje, že konečně zmátl člověka do té míry, že lidé zničí sami sebe a jedině on a jeho temní andělé budou triumfovat... Maria, znič svou panenskou pokorou pýchu a zdánlivou moc otce lži“!

Poslední přednáškou Josepha Ratzingera před jeho zvolením papežem Benediktem XVI. byla „Evropa Benedikta z Nursie v krizi kultury“. V ní je kladena klíčová otázka: Jak mohlo dojít k tomu, že Evropa, z níž vycházely po staletí křesťanské misie na všechny ostatní kontinenty, mohla zrodit kulturu, která je nepřátelská nejen křesťanství, ale náboženskému pohledu člověka na život vůbec? Varování před „kulturou smrti“ již předcházelo této základní otázce a kardinál R. R. Martino jako předseda Iustitia et pax tuto hrozbu posunul k varování před „novou, technologickou totalitou“ tzv. společnosti vědění, jež se snaží etické otázky zcela vytěsnit z vědeckého bádání jako takového: zákazů zákazů a odmítnutí jakýchkoliv morálních imperativů se pro kardinála Martino stává hrozbou pro lidstvo především v otázkách genetiky, bio-etiky a lékařské

etiky. Papež František pak dovršuje toto pro-rocké varování hlasu církve tím, že pojmenovává zdroj těchto ohrožení člověka v tyranii, nadvládě moci peněz nad člověkem. A tím dává odpověď i na onu základní otázku svého předchůdce: náboženský pohled na svět se v Evropě vytratil proto, že byl nahrazen náhradním náboženstvím vzývajícím „viditelného vzdoroboha“ - bůžka mamonu (Raniero Cantalamessa). Týž Cantalamessa oceňuje Karla Marxe za to, že je autorem jedné z nejpronikavějších analýz peněz a jejich nadvlády nad člověkem. V podobném duchu Reinhard kardinál Marx - ač vede se svým chvalně i nechvalně známějším jmenovcem polemiku z principiálně odlišných pozic, připouští, že jsme po pádu komunismu Karla Marxe příliš rychle a snadno odložili. Německý filosof Peter Koslowski v předmluvě ke 4. vydání své *Etiky kapitalismu* (1990) píše, že pád komunismu není žádným důvodem k triumfalismu; naopak, otázka etických základů kapitalismu vyvstává - v naší době - s o to větší naléhavostí. Již skutečnost, že čeština v tomto období obohatila světový finanční slovník již všeobecně přijatým termínem „tunelování“, by měla být pro nás důvodem k zamyšlení nad touto neslavnou prioritou. „Marxismus naruby“ (Tomáš Halík) stál u nás za ideologií neoliberalismu špatně pochopeného a zneužitého. Nebyli jsme v tom sami, podpory se nám dostávalo i zvenčí; a tak „expert“ ze Západu Lutwak v knize s názvem *Turbokapitalismus* neváhá poskytnout prostor pro „chválu rozkrádání“ - jako skutečně nejrychlejší - turbo - metodě privatizace.

9. Projevy ohrožení v řádu stvoření vyvolávají smutek a strach

Česká společnost, zejména mladá generace, vnímá stále víc rizika plynoucí z degradace životního prostředí a rizika zdravotní, obojí plynoucí z životního stylu společnosti

hojnosti. Letošní spojená výroční konference dvou papežských akademií, věd přírodních a společenských (Pontifical Academy of Sciences, Pontifical Academy of Social Sciences), měla toto jako své ústřední téma: udržitelná humanita-lidství a udržitelná příroda. I zde se „homo oeconomicus“ projevuje způsobem, který vyvolává otázku, zda je člověk ekonomický- pod nadvládou moci peněz - ještě „homo sapiens“. Česká věda v tomto směru přispěla k chápání a osvětě v epoše „antropocénu“ - tedy v naší době, kdy 7mld. lidí si již natolik zahrnuje přírodu do své látkové výměny, že osud člověka a přírody od sebe nejde vůbec oddělit. Nuže zde se může Univerzita Karlova pochlubit výjimečným počinem: monografií prof. Bedřicha Moldana „Podmaněná planeta“ 2. rozšířené vydání je v Karolinu již v tisku. Nevím, zda parciální informace může vystihnout vážnost problému: ale srdce františkána se zvláště bolestně dotkne informace, že za posledních 20 let u nás údajně- podle odhadů ornitologů- vymizelo 50% druhů ptáků! Prof. Hana Librová z MU Brno píše v časopise *Vesmír* o „environmentálním žalu“ přírodovědců, kteří si často připadají již jen jako bezmocní komentátoři pokračující zkázy a mizející biodiverzity. Laická veřejnost si není a ani nemůže být vědoma hloubky environmentální krize; přesto však - alespoň intuitivně - cítí, že život budoucích generací je v sázce.

10. Nalít si čistého vína neznamena být skeptikem - umějme se přenést přes negativní věci!

Bože dej...ať všichni poznají sílu Tvé milosti a pomoci, ukaž nám cesty, po kterých máme jít

(Z modlitby za Plenární sněm)

Exhortace Evangelii Gaudium papeže Františka není sociální naukou církve. Přesto poskytuje pronikavý vhled do kulturního

kontextu evangelizace i důraz na sociální rozměr evangelia. Obraz moci peněz v dnešním světě, který papež František neváhá pojmenovat tyranií, vyhlíží dost chmurně. Desatero téhož papeže Františka však vybízí ke klidnému postupu životem, k respektu k víře našich bližních a uschopňuje nás k tomu, abychom se rychle dokázali přenést i přes negativa naší doby - i v zájmu zdraví, zdraví našeho i zdraví společnosti.

Františkán Jan Ev. Urban, za komunismu 13,5 roku nevině vězněný, přišel v letech uvolnění kolem Pražského jara s vizí církve diaspory. Říká, že, církev je svou povahou kvalitativní, ne kvantitativní. Nemáme se bát ani upadat na mysl nad ztrátou vlivu ve společnosti. Malá společenství křesťanů budoucnosti budou navenek vyzařovat svou lásku a těm, jimž bude dán zázrak milosti obrácení, mohou prohlédnout právě tím „pohleďte, jak se ti křesťané milují“. „Tvořívá menšina“ papeže Benedikta XVI. i „Desatero“ papeže Františka jsou dnešním připomenutím opakované výzvy apoštola národů sv. Pavla nám křesťanům: Radujte se! Pán je blízko.

František Nosek, Urbanův penitent, svým životem z víry myšlenkově převedl spiritualitu, k níž patřil, ze středověku do světa kapitalismu a parlamentní demokracie. Naučení bratra Františka z Assisi „najdete-li někde peníze, nestarejte se o ně víc, než o prach po němž nohama šlapete“. Jeho o 7 století pozdější jmenovec naplnil geniálním obratem: jako františkánský bankéř lidového peněžnictví, jako hospodář nákupních a zásobovacích družstev soukromých zemědělců a jako politik svatého života usi-

lující o „lásku sociální“.

Potřebujeme novou ekonomii a novou generaci ekonomů a politiků, vychovanou v duchu chudoby a vlastní nezištnosti při zacházení s penězi, které jim nepatří, a které mají sloužit člověku. S odkazem na nejstaršího českého světce Prokopa pak je možno formulovat i následující naučení pro naši dobu, tisíciletí po sv. Prokopovi: S čertem je možno i orat, ale tehdy a jen tehdy – jak říkají matematici - pokud oráč usiluje o svatost všedního dne (nejen neděle).

Prof. Ing. Lubomír Mlčoch, CSc. je ekonom a odborník na sociální nauku církve. Přednáší na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, které byl po dvě období děkanem. Je členem Papežské akademie společenských věd.

Literatura:

- Bruni, L.: Cena nezištnosti. Veda, Bratislava 2013*
Eberstadt, M.: How the West Really Lost God. Templeton Press, USA 2013
Evangelii Gaudium. Exhortace papeže Františka. Česká sekce Vatikánského rozhlasu 2013
Evangelium pro rodinu dnešní doby. Pastorační výzvy v podmínkách evangelizace. Centrum Aletti-Refugium Velehrad-Roma, Olomouc 2014.
George, J., SJ /ed./: Family in Multicultural Society. Satya Nilayan Research Institute 2010, India
Lane, R.: The Lost of Happiness in Market Democracies, Yale University 2000.
Marx, R.: Kapitál. Plaidoier pro člověka. Academia, Praha 2013
Mlčoch, L.: Ekonomie rodiny v proměnách času, institucí a hodnot. Karolinum, Praha 2014
Pokoj a dobro. List k sociálním otázkám v České republice k veřejné diskusi. ČBK, Praha 17. 11. 2000
Rodina a její finanční a morální zajištění. Borské teze 2013. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2014.
Život a poslání křesťanů v církvi a ve světě. Závěrečný dokument Plenárního sněmu katolické církve v ČR. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2007.

ZNAMENÍ DOBY PRO APOŠTOLÁT V APOKALYPSE

Fabrice Hadjadj

Výňatek z přednášky pronesené 20. listopadu 2014 na vatikánském sympoziu církevních hnutí, které organizovala Papežská rada pro laiky. Autor patří mezi současné katolické filozofy, kteří reagují velice poctivě na posuny, které globální společnost prodělává. Přitom je jeho myšlení zcela originální. Jeho filosofii obohacuje víra v Boha a obdiv k učení posledních papežů. Často připomíná přínos a aktuálnost teologie těla sv. Jana Pavla II.

Jaká jsou znamení doby, jimiž se máme nechat podněcovat ve svém apoštolátu? Co je charakteristické pro naši dobu ve srovnání s jinými dobami?

Všichni myslitelé, ať už ji haní nebo opěvují tím, že se noří do nejponuřejšího pesimismu anebo se nechávají unášet tím nejhoupějším optimismem, všichni tvrdí, že vstupujeme do změny epochy, otřesu tak obrovského, jakým byl konec doby kamené. Tento zmatek souvisí také s technickou revolucí, která není agrární, nýbrž inženýrská. A toto inženýrství s sebou nese radikální antropologický přelom. Nekřesťanští myslitelé neváhají mluvit o Apokalypse. Příznakem této Apokalypsy jsou všechny ty zápasy, kterých se „na opačné frontě“ účastní církve. Církev má především zjevovat Boha, ale stále více jí náleží prostý úkol opatrovat lidství. Přináší hlavně nadpřirozenost, ale je stále více volána hájit přirozenost. Zpřítomňuje věčnost, ale stále více je zárukou dějin. Je chrámem Ducha, ale stále více se ukazuje být strážkyní těla, pohlaví i samotné materie. Tato děsivá situace, kde se zdá, že nic nejde samo od sebe, je vskutku zarážející, protože pak může všechno začít znovu od Boha. Můžeme to pozorovat na pěti či šesti znameních

naší doby. Nenárokuji si úplnost. Doufám jen, že podám dostatečný nástin umožňující nahlédnout zvláštní fyziognomii dnešního misijního poslání či spíše jeho novou radikalitu: apoštolát na úrovni Apokalypsy.

1. Naše doba je *koncem pokrokářství*. Velké politické utopie 20. století jsou mrtvé. Platí to pro komunismus stejně jako pro liberalismus. Byla stržena zeď. Zhroutily se trhy. Už nevěříme v neomezený růst slibovaného zítřka. K tomu se řadí teorie darwinismu, který nám našeptává, že lidská rasa je riskantním amatérstvím a může být nahrazena jiným druhem. V tomto smyslu Günther Anders napsal roku 1960: „Nežijeme už v epoše, nýbrž na konci.“ Roku 1979 ve svém mistrovském díle *Princip odpovědnosti* konstatuje Hans Jonas: „Kdysi byla *přítomnost člověka ve světě* primární danost, která nevyžadovala precizaci“. Dnes je předmětem otázek, ztratila svoji evidenci.

Za těchto extrémních okolností se misijní poslání může pouze vrátit k podstatnému, ke své eschatologické dimenzi, k naději. Znamená to, že *evangelizace má přednost před veškerou politizací a metafyzikou před morálkou*. Všeho je třeba se znovu chopit

od základu. Pokrokářství a jeho naděje na změny mohou dát životu provizorní podnět. Má-li však lidská rasa upadnout v nemilost a zaniknout, jak zabránit ženě, aby šla na interrupci? Proč nepodříznout vlastního souseda, pokud to pomůže na chvíli zapomenout na nesmyslnost vlastního života? Proč se nevrhnout střemhlav do narkotik a zábavy?

Můžeme opakovat, že takové skutky jsou sebevražedné. A právem lze odpovědět, že příroda v každém případě rodí bytosti jen proto, aby je potom zmasakrovala, takže sebevražda může být způsobem, jak žít ve shodě s přírodou...

Tomáš Akvinský je v tomto bodě precizní: „Naděje vede člověka k tomu, aby ctil předpisy“ (*ST II-II, q.22, a.1c*). Člověk bez naděje nemá ani morálku. Jde tedy o to, že ještě před jakoukoli morálkou a v jednání mimo dobro a zlo se ukazuje dobrota bytí, protože člověk je stvořen a protože je vykoupen. Jsou-li světské naděje zmařeny, může teologální naděje znovu otevřít budoucnost, poněvadž tato naděje nestojí na perspektivě zájmych zítřků, ale chová v sobě víru ve Věčného.

2. Naše epocha, zejména v západních společnostech, *není už především ideologií, nýbrž technologií*. To je hlavní bod. Zřídka dnes potkáme militantního ateistu. Naproti tomu mnohem častěji potkáme stoupence buddhismu, protože buddhismus je především meditační technika a my jsme ve věku techniky.

Co zůstalo z relativismu? Je namístě mluvit o nauce? Relativismus je spíše *účinkem sdělovacích prostředků*. Média potřebují podívanou a *news*. Aby byla nějaká podívaná je zapotřebí šokujících a rozporných sdělení. A pokud se týče samotných *news*, je zapotřebí, aby zpráva nebyla Dobrou zvěstí a aby její novost neměla žádný existenciální dopad, nýbrž zanechala nás v postoji nezau-

jatého diváka, třeba rozhořčeného, ale pasivního, anebo zaujatého, ale zkaženého. Totéž se týká *genderových studií*. Říká se, že je to ideologie, ale konstruktivismus této ideologie je pouhý derivát soudobé technologie. Protože biotechnologie převádí tělo na sumu manipulovatelných funkcí, může se člověk stát neutrálním subjektem, který si konstruuje svůj rod.

Co to znamená pro misijní poslání? Že po kázání o posledním cíli je nanejvýš důležité *věnovat pozornost prostředkům*. Prostředky nejsou neutrální. Tolik praví také známá sentence Marshalla McLuhana: „Prostředek je poselstvím.“ Prostředek jednak propůjčuje poselství svůj formát a jednak předpokládá, že všechno je pouhá informace. Je možné šířit evangelium pomocí Twitteru po kouskách o 160 znacích, ale znamená to šířit jej ve sloganech. To by znamenalo převádět evangelium na poselství o něčem místo na setkání s někým.

Odtud plyne naléhavá potřeba připomínat, že *prosté a nuzné prostředky* jsou nadřazeny těm pronikavým a sofistickým. Ježíš svým učedníkům svěruje poslání, ničím je nevybavuje, nýbrž jim odnímá. Blíženskou lásku nelze vnímat jinak než od bližního. Naději na setkání s Bohem účinně předává jedině setkání s druhým. Víra ve vtělení se neuskutečňuje jinak než vtělením. Je možné začít „kontaktem“ přes hypermediální síť, ale potom je zapotřebí, aby se kontakt stal spolu-dotykem (*con-tactus*), který bude součástí dotyku, poněvadž všechny svátosti předpokládají tuto dimenzi.

3. Tento technologický a utilitaristický svět budí reakci, která není odpovědí: *kult emocí*. Kult emocí reaguje na nákazu manipulace, avšak je také jejím komplicem. Poněvadž jak v patocentrismu (ohled ke všem bytostem, které cítí bolest) tak v technokra-

cii patří míra čehokoli nám. V patocentri-smu skrze subjektivní emoce, v technokra-cii skrze objektivní manipulaci. Je zajímavé pozorovat, jak západní mládež může snadno přecházet od internetu k terorismu. Krach politických utopií a impérium technologie favorizují růst fundamentalismů. Tyto fun-damentalismy jsou heroicko-religiózní ver-zí kultu emocí. Jsou to však také duchovní utilitarismy, které koncipují Boží království podle vzoru technické, vojenské či mediální nadřazenosti.

Vzhledem k tomuto fenoménu musí mi-sijní poslání mít „odvahu *otevřít se šíři ro-zumu*“ (řeceno spolu s Benediktem XVI.). Tato šíře umožní vyjít z dvojího kultu kap-ricy a kalkulu anebo střetu mezi účelovým racionalismem a slepým fideismem. Ukazuje nejenom, že víra – a zejména chvála – není opak, nýbrž extrémní schopnost rozumu, ale připomíná také, že logiku netřeba oddělovat od genealogie. Co se vyvozuje z intelektuál-ního pojmu, plyne z tělesného početí. Logos je také jméno Syna. A to nám připomíná, že rozum není především kalkulace, nýbrž *příbuznost*.

4. V souvislosti s tím, co bylo doposud řečeno, je třeba připustit, že nynější svět je spíše než *materialismem* poznamenán od-hmotněním čili *digitalizací*. Aktuální úbytek smyslu se netýká ani tak duchovna. Jde spíše o úbytek smyslu pro materii, hmotu, které je dána v určité svojí formě a kterou je třeba re-spektovat. Přešli jsme z paradigmatu kultury do paradigmatu inženýrství. Kultura, jejímž vzorem je zemědělství, provází expanzi a uží-vání určité formy, kterou dává příroda. Inže-nýrství naopak ukládá svoje plány přírodě, kterou redukuje na zásobu disponibilních materiálů a energií. Nyní je *dar* redukován na data. Využívá se databáze. Už se neusiluje o štedrost rozdávaní.

Vzhledem k tomuto úbytku smyslu pro materii je třeba vrátit se k teologii probíhají-cího stvoření a tedy k moudrosti benediktin-ského *ora et labora*. Aby mládež hypnotizo-vaná virtuální realitou a atomismem znovu otevřela svého ducha, je zapotřebí, aby se potravinové produkty neobjevovaly magicky na pultech supermarketů a zeleň nerostla shůry. Slovo se stalo tělem a stalo se tesařem. To není bonmot. Pokud se mluví o duchov-ním životě a všeobecně se používá obrazů pole, vinné révy či hořčičného zrnka, není to náhoda. Objevuje se tak nebe a současně země, protože země je dílem nebe a jeho ces-tou. Otázka ekologie se proto stala rozhodu-jícím místem evangelizace. Ekologie kromě toho, že urguje, předpokládá kontemplaci přirozeně daného řádu, a je tedy v posledku výstupem ke Stvořiteli tohoto řádu.

5. Nestačí už odsuzovat „vyhrocený in-dividualismus“, poněvadž už se nenachá-zíme ani tak v individualismu, nýbrž spíše v *dividualismu*, tj. přístup, kterým je člověk považován spíše za příslušníka určité skupi-ny než za jedince. Rodina je spíše než ideo-logií atakována technologií. Už se neschází u rodinného stolu, ale každý se stravuje ve dveřích ledničky a rychle se vrací ke svému monitoru. Rodiny jsou rozlučovány pod svo-jí vlastní střechou a jedinec, který tak vzniká, je rovněž rozloučen, rozštěpen a rozdělen mezi různými otevřenými okny svého kom-pjuteru, které brání vzpomínkám.

Jedinec není štěpen na řadu prvků pouze ve své činnosti, nýbrž v samotném svém bytí. Jeví se už jen jako kombinace atomů, genů, neuronů, které můžeme konvertovat na bity a převést znovu na co chceme, abychom vy-robili nějakou novější verzi lidství 2.0. Jsme mnohem dále než v otroctví a proletariátu: horník se sám stává dolem, otrok se sám stává nalezištěm. Není už pouhým pracu-jícím tělem, které je světem vykořisťováno,

nýbrž zpracovaným tělem, rozprodaným na náhradní součástky nebo zrekonstruovaným na účinného, lépe kalibrovaného a konkurence schopnějšího robota, zatímco techničtí mágové mu certifikátem stvrzují, že v tom spočívá jeho emancipace.

Aby bylo možno bojovat proti tomuto dividualismu, je nezbytné vrátit se ke slo-
vům Pavla VI. z *Evangelii nuntiandi*, že totiž naše doba potřebuje více svědky než učitele. Svědectví je projev života, celistvého, dějinného života, který je však rozložitelný na řadu neosobních informací či obecných funkcí. Nicméně, nechá-li se jedinec tak snadno štěpit, pak proto, že se předtím oddělil od svých dějin a své genealogie, stal se izolovaným subjektem bez příslušnosti a bez příjmení, spíše atomem než autonomním individuem a je tedy neschopen odolat sirénám trhu. Svědectví proto nesmí být pouze individuální. Musí být důkazem živého, útulného, zářivého společenství, nádvořím, které ústí do ulice, aby přitáhl kolemjdoucí na velikonoční slavnost, ale musí umět také ze zástupu vystoupit, aby mu nabídnul usebranost adorace.

6. Nakonec, mám-li shrnout jedním slo-
vem všechna předcházející, náš svět je stále více světem *dezinkarnace*. Jsme v epoše *in vitro veritas*, ať už jde o *in vitro* monitoru nebo zkumavky. Otec byl nahrazen odborníkem (což platí také pro biskupy, kteří se příliš často zříkají svého otcovství ve prospěch pozice pouze hierarchického superiora). Matka je postupně nahrazována elektronickou matri-
cí. Říká se, že dvě osoby téhož pohlaví dnes mohou mít děti stejně jako pár muže a ženy. A říká se, že mohou být lepší než muž a žena, poněvadž muž a žena se svěřují prokreaci skrze riskantní temnotu objetí a těžkopádného těhotenství, zatímco dvojice osob téhož pohlaví je odpovědnější a etičtější, protože pověřuje inženýry, aby vyrobili jejich malič-

kého bez vady, se schváleným genetickým kódem a mnohem více adaptovaného na svět, který jej obklopuje.

Více než kdy jindy platí, že se „drak postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltit její dítě, jakmile ho porodí“ (*Zj 12,4*). V našich laboratořích se sprádá skutečné antizvěstování.

Tajemství života už nemá být přijímáno v temnotě ženského lůna, nýbrž vytvořeno transparentně ve zkumavce. Starý člověk se pokouší vyrobit nového, který převrátí všechny formulace Kréda, poněvadž tento nový člověk *se narodí přede všemi otci, bude učiněn a nikoli zrozen duchem inženýrů a bude dezinkarnován (odvtělen) od jakékoli matky, a stane se kyborgem...*

Nejvíce duchovní misie spočívá ve znovuobjevení těla a - ve šlépějích Jana Pavla II. - také ve vysvětlení pravé „teologie pohlaví“ i teologie ženy a mateřství. Právě mateřství je totiž nejvíce atakováno a právě ženské pohlaví se svojí svěbytnou schopností nést v sobě druhého a přijmout za něho bolest, je tou vlastní podobou apoštolátu v Apokalypse (*Mt 24,8; Mk 12,8; Řím 8,22; Zj 12,2*).

V zásadě jsme povoláni k jednoduchým věcem. *Sklánějte se k věcem obyčejným*, říká sv. Pavel (*Řím 12,16*). Nechci říci nic jiného. Nicméně, je vhodné po *Teologické sumě* upřesnit, že jednoduchost je prvním z božských atributů. A proto také tím, co je nejobtížnější. A taková je obtíž naší doby. Nejde už jenom o to, aby apoštolové dělali zázraky, nýbrž aby připomínali také to, co je nejvíce evidentní: že manželství patří jednomu muži a jedné ženě; že dítě se rodí z otce a matky, že krávy nejsou masožravé, že přirozená danost není konvenční konstrukce, anebo že bytí není nic. Připomínat tyto zřejmosti je obtížnější než věda, obtížnější než samotný zázrak. Poněvadž primární zřejmost není

spektakulární jako zázrak, a nemůže být prokázána jako nějaký vědecký závěr. Řečeno s jistou nadsázkou, stojíme před vysvětlováním toho, že oheň pálí a voda mokří...

Kristus nás v evangeliu upozorňuje: Tomu, kdo nic nemá, bude odňato i to, co má (Mt 25,29). Kdo odmítá milost, přijde o přirozenost. Kdo ignoruje Stvořitele, zapomene na stvoření. Kdo znevažuje neviditelné, nedokáže spatřit ani to, co vidí, protože hledá jinde a protože už nevěří, že i to přízemní, co mu bylo dáno uzříti, je velkorysým darem určeným k jeho povznesení. V této pro nás nanejvýš vážné chvíli musíme být mystiky, abychom rozpoznali to, co je samozřejmé.

Chesterton popsal tento strhující misijní zápas v jedné ze svých knih těmito slovy: „Rozděláme ohně, abychom dosvědčili, že dvě a dvě jsou čtyři. Vytasíme meče, abychom dokázali, že listí je v létě zelené. Nezůstane nám tudíž než bránit nejenom neuvěřitelné ctnosti a moudra lidského života, ale ještě něco neuvěřitelnějšího, totiž tento nezměrný a nemožný vesmír, který

máme přímo před očima. Budeme bojovat za viditelné divy jako by byly neviditelné. Budeme se dívat na nemožnou zeleň a nebe s podivnou odvahou. Budeme mezi těmi, kteří viděli a přece uvěřili“ (G. K. Chesterton, Heretikové).

Právě toto se po nás dnes žádá. Poněvadž, v čem vlastně spočívá křesťanství? *Pozorovat polní lilie (Mt 6,28), žít se prací svých rukou, zpívat píseň novou i starou se svojí manželkou jako plodnou révou, se svými dětmi kolem stolu (Žl 128, 2-4), setrvávat v učení lásky, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách (Sk 2,42)* a další velmi prosté věci, jejichž ochrana si však vyžádá krev mučedníků.

přeložil Milan Glaser

Fabrice Hadjadj je francouzský filosof, narozen 1971, je ženatý, má 6 dětí, pochází z levicové ateistické rodiny židovského původu. V roce 1998 konvertoval ke katolictví. Papežem Františkem byl 6. února 2014 jmenován členem Papežské rady pro laiky.

KOMPETENCE A PŘÍPRAVA KNĚZE PRO VEDENÍ DCŽM

Jan Balík

Již 25 let existují v České republice centra života mládeže a o něco méně ve Slovenské republice.¹ Ze zkušeností lze konstatovat, že pro jejich existenci, rozvoj a budoucnost je klíčová osoba kněze, který je biskupem jmenován do služby zodpovědného za DCŽM. Po létech zkušeností je zřejmé, že se jedná o velice náročnou službu, která od kněze vyžaduje základní charisma pro práci s mládeží, osobnostní kvality, speciální přípravu a stálé doprovázení. O tomto tématu bylo pojednáno zevrubně a systematicky již několikrát.² Avšak ukazuje se, že je třeba hlavní linie znovu představit a s pečlivostí je uvádět do praxe. Proto se touto otázkou v roce 2014 zabírali během svých diskusí aktuální zodpovědní kněží za DCŽM. Významné podněty zazněly také na konferenci k 35. výročí vzniku IDCŽM Křižovatka.³

1 Odpovědnost za přípravu kněze pro vedení DCŽM

Aby se předávání vedení a života v DCŽM podařilo, je třeba, aby kněz zodpovědný za centrum postupně myslel na svého nástupce. Znamená to, že se za jeho nalezení bude modlit a bude ho intenzivně vyhledávat. Je též třeba, aby o svém nástupci závčas hovořil s biskupem a jeho spolupracovníky (generální vikář, biskupský vikář). Také je vhodné radit se o svém nástupci s ředitelem a dalšími kněžími ze Sekce pro mládež ČBK.

2 Předpoklady kněze pro službu na DCŽM

2.1 Charisma pro službu mladým lidem

Některým dovednostem se nelze i přes dobrou vůli naučit. Je třeba vybírat takového kněze, který má alespoň minimum charismatu pro mladá: má je rád, dokáže s nimi komunikovat, má v sobě schopnost duchovního otcovství, má bezproblémový vztah k oběma pohlavím a je nadán přirozenou autoritou.

2.2 Ochota žít na DCŽM a mít tento způsob služby v srdci

DCŽM je specifické prostředí, které vyžaduje, aby zodpovědný kněz nejen přijal jeho pravidla, ale aby si místo zamiloval a dýchal pro ně a pro příchozí mladé lidi.

2.3 Osobnostní předpoklady

- fyzicky i psychicky zdravý,
- lidsky vyrovnaný a vyspělý,
- vytvářející vztahy,
- radostně prožívající své kněžství,
- schopný přirozeně a nenuceně komunikovat s mladými lidmi, chlapci i děvčaty,
- ukotvený v solidním a vyrovnaném duchovním životě,
- bezproblémový ve vztahu k církvi, k biskupovi a k učení církve,
- pokorný a proto způsobilý učit se zvládnout svěřenou službu a přijmout nové poslání (učit se a nechat si poradit od předchůdců a kvalitních členů týmu),
- schopný naslouchat a vést dialog a revidovat své názory a učit se novému,

- schopný nastavit (přijmout) řád života v centru a vyžadovat ho od sebe i od všech s moudrou pevností,
- způsobilý vybírat si kvalitní spolupracovníky a řídit tým.

3 Příprava kněze pro DCŽM.

Život ve společenství mládeže⁴ a kněží.

Účastnit se života v DCŽM jako mladý a jako bohoslovec.⁵

Být minimálně rok, spíše dva, jáhnem či farním vikářem (kaplanem) na DCŽM a tak získat schopnost žít a vytvářet specifické společenství, které centrum vyžaduje. Některé dovednosti se totiž nedají naučit jinak, než osobní zkušeností (zažitím).

Před nástupem do vedení DCŽM mít zkušenost i z farní pastorače (2 až 5 let).

Absolvovat Studijně-formační kurz Sekce pro mládež ČBK (SFK).

V prvních letech zodpovědnosti se zúčastnit školení ředitelů, které organizuje Sekce pro mládež ČBK.

Absolvovat základní kurz manažerských dovedností (jak se stát kvalitním vedoucím, vedení lidí, plánování, vedení porad, řešení konfliktů).

Navštívit jiná DCŽM a nějaký čas na nich prožít.

4 Jmenování nového zodpovědného za DCŽM

Jeví se jako užitečné, aby biskup před jmenováním nového zodpovědného za DCŽM konzultoval svůj úmysl s ředitelem Sekce pro mládež ČBK.

Při přebírání zodpovědnosti počítat s ročním přesahem – odcházející předává a nastupující postupně přebírá. Mimo jiné se tak nenaruší kontinuita života, která je pro mladé lidi velice důležitá. Je žádoucí, aby se mezi odcházejícím a nastupujícím knězem

rozvinulo přátelství, důvěra a spolupráce, aby odcházející kněz mohl i nadále centrum navštěvovat, napomáhat svému nástupci a podporovat centrum v terénu.

Vedení DCŽM vyžaduje, aby kněz zůstal delší dobu (cca. 10 let). Je třeba, aby měl od biskupa tuto jistotu setrvání, a zároveň aby měl možnost odejít i dříve, pokud se bude cítit z této služby vyčerpan.

5 Doprovázení kněze během jeho služby odpovědného za DCŽM

Účast na SFK a na nadstavbě SFK.

Účast na školení ředitelů.

Zázemí ve společenství kněží.

Neformální setkávání s kněžími ze Sekce pro mládež ČBK.

Návštěvy předchozího odpovědného kněze a komunikace s ním.

Pravidelná supervize různého druhu (osobní, týmová).⁶

6 Období po skončení služby vedení DCŽM

Kněz, který dlouhodobě a úspěšně vedl DCŽM, získal mnoho drahocenných kompetencí. Avšak zároveň bude pociťovat vyčerpanost. Je vhodné umožnit mu prožít alespoň půl roku po odchodu z centra v klidu a odpočinku, aby načerpal nové síly.⁷ Zároveň je vhodné využít ho v jiných odpovědných místech diecéze, která vyžadují duchovní, manažerské a komunikační dovednosti

Závěr

Kněz je pro vedení DCŽM a pro doprovázení mladých lidí, kteří na centrum přicházejí, klíčovou postavou. Jeho poslání je lidsky, duchovně i organizačně velice náročné. Je součástí týmu, který vede a kterým je zároveň formován, a spojuje v sobě mnoho odlišných rolí (farář, zpovědník, člen týmu

a zároveň jeho vedoucí a formátor, statutární zástupce několika subjektů, zaměstnavatel).⁸ Zároveň se od něj očekává, že dokáže přicházející mladé lidi doprovázet, naslouchat jim a předávat jim radost z víry v živého Ježíše Krista.

Pro svoji náročnou roli potřebuje adekvátní přípravu, ale také podmínky – morální, ekonomickou a personální podporu ze strany biskupa. Důležitý je odpočinek, dovolená a přiměřená péče o zdraví. Jen tak bude schopen radostně a plně sloužit.

Život v centru nikdy nebude pro kněze snadný. Zhostí-li se poctivě svého úkolu, bude pro něj období prožité na DCŽM mimořádně formačně přínosné. To, co se naučí životem v týmu a ve službě mladým lidem, se stane velkým osobnostním i kompetenčním obohacením pro jeho další službu v církvi.

¹ Jejich počátek je třeba hledat ještě dříve, protože IDCŽM Příchovice vzniklo v roce 1979, tedy před 35 lety.

² BALÍK, J.: *Diecézní centra života mládeže – vznik, spiritualita, výhledy*. Praha: Paulínky 2011, s. 282 – 297.

Další zdroje: ŠIMÁČEK, M.: Příprava nejbližších

spolupracovníků pro službu mládeži na DCŽM. In: *Budoucnost církve*, roč. III. (1996), č. 3, s. 7–9.

BALÍK, J. (edit.): *Diecézní centra života mládeže I. – Sborník o podstatě těchto center a jejich každodenním životě*. Praha : Sekce pro mládež ČBK 2008.

ČAPEK, J.: *Diecézní centra života mládeže II. Výzkum života týmáků v Diecézních centrech života mládeže*. Praha : Sekce pro mládež ČBK 2001.

BALÍK, J. - ČAPEK, J.: *Diecézní centra života mládeže III. Výzkum života týmáků v Diecézních centrech života mládeže 30 let po jejich vzniku*. Praha : Sekce pro mládež ČBK 2010.

ČAPEK, J.: Jak připravovat kněze a jak je podporovat během vedení DCŽM. In: *Budoucnost církve*, roč. XVII. (2010), č. 4, s. 8–11.

³ Sborník z konference bude publikován v roce 2015.

⁴ Žít v konkrétním společenství mladých lidí a projít různé etapy jeho vývoje, je škola života, kterou jen obtížně něco nahradí. Kdo nemá tuto zkušenost, je vhodné, aby se alespoň jako bohoslovec účastnil života společenství mládeže.

⁵ Spontánní příjezdy bohoslovce a prázdninové praxe.

⁶ Srov. BALÍK, J.: Přínos a realizace supervize v DCM a DCŽM. In: *Budoucnost církve*, roč. XXII. (2015), č. 1, s. 22.

⁷ Nemělo by jít o úplné volno. Jako ideální se ukazuje výpomoc a zároveň určitá – třeba i volnějši – vazba na komunitu kněží.

⁸ Srov. ŠIMÁČEK, J.: Souhra manažerských a spirituálních principů v praxi DCŽM. In: *Budoucnost církve*, roč. XXI. (2014), č. 5, s. 20-25.

PŘÍNOS A REALIZACE SUPERVIZE V DCM A DCŽM

Jan Balík

Již delší čas se ze strany členů týmů DCŽM objevuje návrh, že by práci kněží a mladých členům týmů DCŽM podpořila supervize. Vše, co bude dále konstatováno, platí v plné míře o týmech DCŽM a v přiměřené míře i o členech DCM.

Důvody

Lze se domnívat, že tato žádost je motivována novostí této metody a pak i touhou, aby se snadněji zvládaly obtíže společného života a otevřenosti mladým lidem. S tím je spojena skutečnost, že se členové týmů stále častěji setkávají s příchozími mladými lidmi, kteří jsou různým způsobem znevýhodněni a kteří se díky nedostatkům z rodiny či negativním vlivům společnosti ocitají v obtížně řešitelných situacích. K prospěšnosti supervize jistě přispívá i fakt, že ne každý kněz, který je pověřen biskupem vedením DCŽM, je na tuto náročnou službu připraven. Supervize se tedy jeví jako nástroj podpory, který otevírá nové možnosti pro život týmů a vede k tomu, že i aktivity DCŽM získávají svoji solidnost. Předchází se tím mimo jiné také náročným krizovým situacím.

Společné hledání

Na základě návrhů a ve shodě s *Pastoračním program Sekce pro mládež ČBK na podporu společenství mládeže pro období 2014 – 2018*, který schválili biskupové na 97. plenárním zasedání ČBK, které se konalo ve dnech 6. – 7. 5. 2014 v Olomouci, se konala za přítomnosti odborníků (Jan Čapek, Jiří Kučera) 14. 10. 2014 diskuse kněží zodpovědných za DCŽM.¹ Tento článek shrnuje výsledky, na kterých se přítomní shodli.

Vývoj doprovázení členů týmu

V prvních letech vzniku a rozvoje DCŽM byla velikou pomocí intenzivní spolupráce a vzájemná diskuse prvních zodpovědných kněží. S odstupem času lze vnímat mimořádnou důležitou toho, že se kněží, kterým byla centra svěřena, často scházeli a společně diskutovali. „To, co bylo v týmech prožíváno, bylo diskutováno, vyhodnocováno a stávalo se postupně základem pro osvědčené postupy.“²

Mnoho diskusí se odehrávalo i na zasedáních Sekce pro mládež a na setkáních členů týmů. S ohledem na tvořící se týmy mladých lidí žijících s knězem v DCŽM píše na jaře v roce 1995 P. Šimáček: „Stěžejním bodem pastorační mládeže byla a je malá skupina. Vše (v DCM) vedlo k její podpoře. Postupně se pak objevila nová skutečnost v podobě DCŽM,... což jsou místa celoročně otevřená mladým lidem, která mají umožnit, aby mladí lidé mohli zkušenostně zažít, co je to křesťanské společenství. Přicházejí mladí takoví, jací jsou. Se svým hledáním i svými problémy. Často to od týmu vyžaduje krajní vypětí, velikou trpělivost a vychovatelské umění. Je totiž třeba, aby se tak rozdílní mladí lidé skutečně setkali a cosi obohacujícího společně prožili. Služba v týmu je velmi náročná, každá povahová úchylka, nedostatek duchovní formace, motivace i psychického

zdraví se v tlaku života velmi brzo projeví. Proto je třeba lidi do týmů pečlivě vybírat a dobře připravit. Novou naléhavou potřebou pro službu mládeži je tedy vyhledávání a příprava kněží a mladých laiků, kteří budou schopni v DCŽM pracovat. Kvalita přípravy bude rozhodovat o budoucnosti.³

O prvním setkání členů týmů DCŽM, které bylo uspořádáno v Příchovicích od 27. do 29. listopadu 1994, píše v *Budoucnosti církve* Petr Melichar.⁴ Setkání bylo příležitostí k otevřenému sdílení o radostech ale i o problémech a těžkostech.

Druhé setkání členů stálých týmů se konalo od 17. do 18. listopadu 1997 opět v Příchovicích. Hovořilo se opět především o týmu, který byl definován jako „duchovní rodina, umožňující příchozím zažít v centru setkání s Kristem“⁵, a o formaci jeho členů.

Důležitým krokem bylo pořádání různých formačních a studijních týdnů a pak založení Studijně-formačního kurzu Sekce pro mládež ČBK v roce 2000.⁶ Ten zajišťuje odbornou přípravu (včetně manažerské), průběžnou formaci a důležitý rozměr sdílení těch, kteří jsou (nejen) v diecézní pastoraci mládeže zapojeni.

Aktuální inspirace

V současnosti se jeví jako přínosné obohatit dostupné formační nástroje o supervizi. Snad je to důsledek obtíží spojených s vyhledáváním vhodných členů týmu a s nedostatečně připravenými kněžími pro vedení těchto center.

Návrh realizace supervize jako podpory práce s cílovou skupinou a také podpory spolupráce se poprvé objevil ve výzkumu členů týmů v roce 2009. „Zajímavým návrhem ke zlepšení praktické i odborné formace k práci s mládeží bylo zavedení supervize, protože současné kurzy - jejich obsah i roz-

sah jsou vnímány respondenty jako nepostačující. Supervizi by mohl vykonávat zkušený kněz nebo odborník zvenčí (mimo tým), který může podávat zpětnou vazbu k práci s mládeží, k soužití v týmu i k vedení týmu, popřípadě působit jako kouč či mediátor.“⁷

Prospěšnost supervize se objevuje i v osobních rozhovorech s členy týmů DCŽM (např. během kolokvií a zkoušek v rámci SFK – Studijně-formačního kurzu Sekce pro mládež ČBK).

Na základě návrhů mladých lidí, kteří týmem prošli, se tedy jeví jako prospěšné zavést určitý druh supervize, která by sloužila ke zlepšení soužití týmu a přispívala by k rozvoji jeho členů i k podpoře vedoucího kněze.

Jan Čapek navrhuje, aby supervizorem byl kněz, který sám dlouhou dobu v DCŽM žil a vedl tým, protože má největší zkušenosti jak s chodem domu, tak se soužitím týmu i s jeho vedením. Mimo jiné by kněz-supervizor mohl pomoci s duchovním vedením členů týmů a byl by jim i jinak k dispozici. Pravidelně by navštěvoval centra a byl by dosažitelný i pro naléhavé situace.⁸

Optimální by jistě bylo vytvoření týmu doplněného ještě kvalifikovanými laiky (mužem a ženou), kteří by naopak byli schopni vidět život v centrech i z jiných úhlů a pohledem jiných zkušeností.

Limity supervize

Role supervize v pomáhajících profesích je definována různě. Většinou se uvádí, že se jedná o setkání osob s cílem prohloubit schopnost pomáhat druhým lidem, ale stejně tak lze vnímat její přínos v předcházení různým problémům pracovního či vztahového charakteru a konečně se jedná i o osobní podporu toho, kdo se zaobírá pomocí druhým lidem.⁹

Supervizi je třeba vnímat jako podpůrnou iniciativu, aby služba v centrech byla kvalitní a aby měli členové týmu usnadněnou diskusi o svých vztahových obtížích a o řešení obtížných situací ve službě mladým lidem.

Supervize podporuje pracovní i vztahovou oblast (otevívá možnosti), ale nemůže být chápána jako řešení všech problémů. Má své meze a je třeba od ní očekávat pouze to, co může nabídnout. Tak, jako nelze vše řešit jen duchovními prostředky, nelze dosáhnout kýženého výsledku jen psychologickými postupy. Je třeba respektovat role jednotlivých přístupů a kombinovat je.

Život i služba členů týmu je založena na nadpřirozené motivaci a na skutečnosti, že uprostřed společenství učedníků je přítomen živý Ježíš. Důraz na duchovní rozměr, osobní i společnou modlitbu, pravidelný život ze svátostí, sdílení duchovního života a vzájemné vytýkání chyb nic nemůže nahradit.

Z řečeného vyplývá, že pokud bude respektována role supervize jako psychologické pomoci, stane se skutečnou podporou pro službu v DCŽM.

Konkrétní druhy supervize

Kněží zodpovědní za chod DCŽM se během diskuse s odborníky shodli na prospěšnosti týmové či individuální supervize a to ve třech rovinách:

- 1) supervize kněží vedoucích DCŽM
- 2) supervize mladých členů týmů
- 3) supervize jednotlivého DCŽM

ad 1) Tento druh supervize je zřejmě zásadní a nejdůležitější. Podporuje kněze v jejich zodpovědnosti a službě mladým lidem. Lze ji konat během SFK (říjen, listopad, po velikonocích) a v mezičase (minimálně koncem ledna či začátkem února, na setkáních kněží).¹⁰ Zvláště u vedoucího bude prospěš-

ná nejen týmová, ale někdy i individuální forma.

ad2) Supervize mladých členů týmů se může snadno uskutečnit během SFK (říjen, listopad, po velikonocích). Tato supervize se ve větší míře věnuje přímé práci s cílovou skupinou, mladými lidmi navštěvujícími jednotlivá DCŽM a DCM. Lze se v ní věnovat i oblasti vztahové mezi členy týmu.

ad3) Supervize konkrétního DCŽM
Tento druh supervize může podpořit službu konkrétního DCŽM, posloužit jako prevence negativních jevů a konfliktů v týmu, přispět k řešení nastalých obtíží, ale lze ji využít i jako metodu k hledání, jak naplnovat identitu DCŽM. Konat by ji měl odborník spolu s knězem, který má s životem v DCŽM dlouholetou zkušenost. Sekce pro mládež ČBK nabízí externí profesionální supervizory a zkušené a vhodné kněze.¹¹

Ideální bude, když k třetímu druhu supervize bude docházet tak, že tým supervizorů bude DCŽM navštěvovat pravidelně nebo stráví na místě dvakrát ročně více dní.

Supervize tohoto druhu se také může odehrávat přímo na DCŽM nebo během soustředění týmu (např. během prodloužených komunitních dnů) s maximálně půlroční frekvencí s připraveným a speciálně zaměřeným a interaktivním programem. Takovéto zastavení v běžném životě, by mohlo připravit půdu i pro hlubší dialog mezi členy týmu a umožňovalo by i službu bratrského napomínání.¹²

Ideálně by měla být supervize prováděna pravidelně, nejméně jednou za dva měsíce a v naléhavých situacích.

Jako určitý druh podpory či specifického typu supervize, tzv. intervize, mohou přispět též:

- návštěvy jiných DCŽM,

- návštěvy předešlého kněze zodpovědného za DCŽM a konzultace s ním,
- příležitostné či pravidelné workshopy pro členy týmů a sdílení zkušeností týkajících se nejen práce s mládeží, ale i života v týmu.

Výběr supervizora

Supervizorem by měla být osoba, která je blízká centru, zná styl života a práce v DCŽM a zodpovědný i členové týmu k ní mají důvěru.

Zvláště u třetího typu supervize by mělo jít o supervizní tým: supervizor a kněz. Osoba supervizora zajišťuje odbornou psychologickou rovinu a osoba kněze se soustřeďuje na duchovní rozměr a hlídá komunitní styl života a pastorační zaměření.

Dá se předpokládat, že by bylo prospěšné, aby supervizi konal někdo, kdo sám v týmu jako mladý nějakou dobu žil.

Co se týká kněze, participujícího na supervizi, je nutné, aby se jednalo o takového, který žil dlouhou dobu na DCŽM a vedl tým. Takový bude mít osobní zkušenost, která mu umožňuje porozumět chodu centra, soužití týmu a jeho vedení, ale také bude citlivý na propojení duchovního a lidského hlediska. Měl by mít schopnost odstepu, protože nemůže vnucovat vše, co se jemu osvědčilo, druhým. Zkušený kněz může pomoci i s duchovním vedením členů týmu a případně posloužit svátostí smíření.

Pokud by se supervize rozvinula, bylo by vhodné, aby i kněz měl výcvik v supervizi, ideálně i psychoterapeutický výcvik. Nabízí se psychodynamický model SUR nebo např. fenomenologicko-hermeneuticky zaměřený výcvik v daseinsanalytické psychoterapii.

Závěr

Supervize, i když má svá specifika a limity, může pomoci i v pastorační službě církve,

konkrétně v DCŽM / DCM, k usnadnění života a služby mladým lidem. Může podpořit kvalitu vztahů v týmu, ulehčit vedení týmu, usnadnit sdílení a řešení konfliktů mezi členy týmu a přispět zodpovědnému knězi k přijetí zpětné vazby od svých spolupracovníků.

Lze ji vnímat jako přínosnou i pro řešení různých kazuistik, pro zpětnou vazbu a optimalizování akcí, dialog nad odbornými dotazy a k hledání nových aktivit.

Její role bude i v předcházení krizových situací a k podpoře kněze i mladých lidí žijících v týmu.

Služba v týmu je pro kněze i pro mladé lidi především zkušeností s Bohem, ale zároveň má vliv na lidský osobnostní růst. Právě v této oblasti může supervize posloužit jako urychlení procesů, které se jinak jen obtížně prožívají nebo způsobují zbytečná zranění. I když je služba v DCŽM / DCM postavena na nadpřirozených skutečnostech, přesto nelze opomíjet obecně lidská a tedy psychologická pravidla a postupy.

¹ P. Jan Balík kontaktoval též PhDr. Jaroslava Šturmu a konzultoval s ním záměr supervize v DCŽM.

² BALÍK, J.: *Diecézní centra života mládeže – vznik, spiritualita, výhledy*. Praha : Paulínky 2011, s. 173

³ ŠIMÁČEK, M.: Formace spolupracovníků na DCM a na DCŽM. In: *Budoucnost církve*, roč. II. (1995), č. 3, s. 4–5.

⁴ Srov. MELICHAR, P.: Setkání týmů. In: *Budoucnost církve*, roč. II. (1995), č. 1, s. 10; Melichar chybně píše o třetím setkání.

⁵ V Příchovicích hostili stálé týmy. In: *Budoucnost církve*, roč. IV. (1997), č. 8, s. 10.

⁶ Srov. BALÍK, J.: Studijně-formační kurz – nový krok ke kvalitě pastorační mládeže. In: *Budoucnost církve*, roč. VII. (2000), č. 2, s. 16.

⁷ Balík, Jan. – Čapek, Jan.: *Diecézní centra života mládeže III. - Výzkum života týmáků v Diecézních centrech života mládeže 30 let po jejich vzniku*. Praha : Sekce pro mládež ČBK 2010, s. 98.

⁸ Srov. ČAPEK, J.: Jak připravovat kněze a jak je podporovat během vedení DCŽM. In: *Budoucnost církve*,

roč. XVII. (2010), č. 4, s. 13.

⁹ Srov. HAWKINS,P.-SHOHET, R.: *Supervize v pomáhajících profesích*. Praha : Portál 2004, s. 33,59.

¹⁰ Z výpovědi zúčastněných kněží lze konstatovat, že od roku 2005 do roku 2011 tuto formu supervize do jisté míry plnila setkání nazývaná ZABALKR. Jednalo se o neformální měsíční setkávání vedoucích DCŽM z moravských diecézí (Kamil Strak, Kamil Obr, Roman Kubín) s Vítkem Zatloukalem a s Janem Balíkem. Posledně jmenovaný plnil mimo jiné neformální úkol supervizora.

¹¹ V současné době lze nabídnout tyto osoby: Mgr.

Jan Čapek, Mgr. Jiří Kučera, PhDr. Jaroslav Šturma; z kněží: Vladimír Novák, Kamil Strak, Vít Zatloukal, Jan Balík.

¹² Srov. BALÍK, J.: *Diecézní centra života mládeže – vznik, spiritualita, výhledy*. Praha : Paulínky 2011, s. 314-315. Zajímavý zvyk existuje na DCŽM Vesmír. Pokud kdokoliv z týmu má pocit, že existuje v týmu nějaký konflikt, může přijít za zodpovědným knězem a vyžádat svolání tzv. „týmku“. Jedná se o setkání, během kterého je prostor prohovořit obtíže a vztahové konflikty.

Postní doba je příhodným časem pro to, abychom se nechali obsluhovat Kristem, a tím se stávali takovými jako on. K tomu dochází, když nasloucháme Božímu Slovu a přijímáme svátosti, zvláště eucharistii. V ní se stáváme tím, co přijímáme: Kristovým tělem. Lhostejnost, která, jak se zdá, často získává nadvládu v našich srdcích, nenachází v tomto těle místo. Proto tedy ten, kdo je Kristův, patří k jedinému tělu, v němž nejsme k sobě navzájem lhostejní. „Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenan, všechny ostatní údy se s ním radují“ (1 Kor 12,26).

Papež František, poselství k postní době 2015

KŘÍŽ SVĚTOVÝCH DNŮ MLÁDEŽE POČTVRTÉ V NAŠÍ ZEMI

Anna Brabcová

Od 29. 11. do 14. 12. 2014 putoval po České republice Kříž světových dnů mládeže a ikona Panny Marie, které věnoval papež Jan Pavel II. mladým lidem. Poprvé byl kříž tajně přivezen do Československa ještě v době komunismu ke kardinálu Tomáškovi. Od té doby procestoval celý svět a přitahuje miliony lidí.

Papež Jan Pavel II. ho 22. dubna 1984 předal mladým lidem z celého světa se slovy: *"Ježíšův kříž! Neste ho do světa jako symbol lásky Ježíše Krista, která miluje celé lidstvo. Zvěstujte všem, že pouze v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém je vykoupení a spása."*

Příležitost přivítat kříž a ikonu ve své zemi dostaly i okolní země – Bělorusko, Litva, Rusko, Lotyšsko, Ukrajina, Moldávie, Rumunsko, Maďarsko a Slovensko.

Letos počtvrté u nás putovaly tyto vzácné symboly po farnostech, školách, Diecézních centrech života mládeže, atd. V neděli 14. 12. proběhlo slavnostní předání do

polské diecéze Opole na Česko-polských hranicích na vrcholu hory Biskupská Kupa u Zlatých hor. Kříž bude dále cestovat po jednotlivých polských diecézích. Na závěr bude vztyčen na hlavním podiu Světového setkání mládeže v roce 2016 v Krakově od 26. do 31. července 2016.

"Svatý Jan Pavel II. dobře vycítil, že pro mladé lidi jsou důležité výrazné symboly. Samotného mě vždy udivovalo, jak se mladí lidé ke kříži světových dnů mládeže cítí přitahováni a jak jim pomáhá modlit se," říká při této příležitosti Jan Balík, ředitel Sekce pro mládež České biskupské konference.

IV. EVROPSKÝ KONGRES O PASTORACI MLÁDEŽE VE ZNAMENÍ KRAKOVA

Anna Bekárková

V Římě se od 11. do 13. prosince 2014 setkali delegáti evropských biskupských konferencí, aby společně diskutovali o doprovázení mladých lidí. Na 150 účastníků, (mezi nimi i 15 biskupů, 60 kněží, řeholníků, řeholnic a 75 mladých lidí) se ve svých diskuzích opíralo o poslední dokument papeže Františka Evangelii Gaudium a o blížící se Světový den mládeže v Krakově v roce 2016.

Kongres připravila Papežská rada pro laiky ve spolupráci s Radou evropských biskupských konferencí (CCEE). Během tří dnů vystoupili s příspěvkem například delegát salesiánů pro pastorační mládeže P. Fabio Attard s přednáškou: „Vždy jsme to dělali tímto způsobem... ale Duch otevírá nové cesty,“ která byla inspirována papežem Františkem, nebo profesor Franco Nembrini na téma: „Mladí mají obrovský potenciál pro dobro a kreativitu,“ který zdůraznil, že výchova nejsou projekty, ale umění nezištně rozsévat a schopnost sdílet s mladými krásu života.

Českou republiku zastupoval P. Jan Balík a Anna Bekárková, která v sobotu odpoledne přednesla příspěvek na téma: Jak mladí lidé podporují život farností.

Kromě jednání na plénu bylo věnováno dostatek času na diskusi ve skupinách. V nich zaznělo též mnoho zajímavých myšlenek:

„Kde mladí lidé hledají Boha? Na Googlu, proto musí být církve online.“

„My biskupové musíme více investovat do mladých lidí, protože budoucnost církev je v nich,“ komentoval španělský biskup Xavier Novell.

Na úvod kongresu přečetl předseda Papežské rady pro laiky kardinál Rylko poselství, které delegátům zaslal papež František.

První tři evropské kongresy se konaly v 90. letech 20. století, poslední hostila německá Paderbon v roce 1998.

Bůh je jako slunce: příliš oslňující, než abychom na něj mohli hledět přímo. Skrze Ježíše však Boží světlo proniká na svět. Celá Bible je naléhavým poselstvím o tom, že Bůh, který zcela přesahuje možnosti našeho chápání, vstupuje do lidské reality a mluví k nám srozumitelným jazykem.

br. Alois

TAIZÉ - EVROPSKÉ SETKÁNÍ MLADÝCH V PRAZE - „STAŇTE SE SOLÍ ZEMĚ“

Anna Brabcová

Evropské setkání mladých organizované komunitou Taizé se konalo v naší zemi již rok po sametové revoluci. „Vzpomínka na toto velké osvobození nabízí naději, že i nyní, v dnešním světě plném napětí, je možná pokojná budoucnost. Naše setkání jasně ukazuje, že ve všech národech jsou lidé, kteří si přejí mír:“ vzpomíná představený komunity Taizé bratr Alois.

Na „Pout' důvěry na zemi“ přijelo do Prahy přes 30 000 lidí, aby zde strávili 5 dní, od 29. prosince do 2. ledna. Nejvíc mladých katolíků, protestantů a pravoslavných křesťanů přijelo z Polska, Ukrajiny, Německa, Itálie, Francie, Chorvatska a Běloruska. Mezi účastníky bylo zastoupeno 65 různých zemí.

Asi 2 500 rodin otevřelo své domovy pro mladé poutníky. Další účastníci byli ubytováni ve školách a jiných vhodných prostorech.

Program setkání se skládal ze společných dopoledních, poledních a večerních modliteb, sdílení, diskuzí, odpoledních workshopů a vzájemného setkávání.

Mladí lidé ve skupinkách denně diskutovali o tom, jak mohou lépe pomoci současné společnosti, stát se „solí země“.

Při každé večerní modlitbě promlouval ke všem bratr Alois, který připravil pro účastníky podněty k zamýšlení pro rok 2015. Ve čtyřech bodech zve, aby mladí lidé sdíleli s ostatními ze svého okolí chuť do života, angažovali se pro smíření, dali se do služby pokoju a starali se o zemi.

Papež František zaslal prostřednictvím vaticánského státního sekretáře kardinála Pietra Parolina svůj pozdrav v souvislosti s hledáním, jak se stát solí země: „Papež František vás živě povzbuzuje v tomto hledání. Objevíte v něm překvapivou důvěru, kterou ve vás vkládá Kristus. Nenechte se znepokojit svými limity a svou ubohostí.“

Setkání v Praze bylo velmi krásné, plné radosti a naděje. Bratr Alois děkuje všem, kteří tomu napomohli, a říká: „Mnozí mladí nám před odjezdem říkali, jak je vřelé přijetí, které jste jim připravili, dojalo. Zvláště to, že tisíce osob nabídly pohostinnost mladým lidem, které neznaly, přestože žijeme v době, kdy cizinci vyvolávají spíš strach. To vyzdvihuje důležitost církve a prohlubuje porozumění mezi národy.“

Společná modlitba ve vaší krásné katedrále, mnoha kostelech města a také ve výstavních halách v Letňanech, které byly přeměněny v provizorní chrámy, nás stále povzbuzuje a ještě dlouho povzbuzovat bude. Jsme všichni jako poutníci na cestě k osobnějším vztahům s Bohem, k hlubšímu vzájemnému společenství, zvláště mezi křesťany, kteří jsou ještě rozdělení, a k nové solidaritě s nejpotřebnějšími.“

Na příští setkání jsme zváni do španělské Valencie, které se bude konat od 28. 12. 2015 do 1. 1. 2016

Komunita Taizé je křesťanské ekumenické společenství ve vesnici Taizé ve Francii. Byla založena v roce 1940 bratrem Rogerem Schützem a je stále vyhledávaným místem modlitby a sdílení poutníků z celého světa. Letos si připomene 75 let vzniku komunity, 100 let od narození a 10 let od vstupu do věčného života bratra Rogera.

Do Taizé je možno přijíždět po celý rok a vždy od neděle do neděle se zde konají mezinárodní setkání mladých. 5. – 12. července se v Taizé uskuteční týden zamyšlení nad důležitostí řeholního povolání dnes. 9. – 16. srpna setkání s připomínkou odkazu bratra Rogera a 30. srpna – 6. září mezinárodní konference pro mladé teology, kteří se budou zamýšlet nad „příspěním bratra Rogera k teologickým myšlenkám“.

JAK BÝT „SOLÍ ZEMĚ“?

br. Alois

Dopis z Taizé (závěrečná stat')

Kristus nepřišel, aby z křesťanů vytvořil nějakou izolovanou skupinu, ale posílá je, aby sloužili lidstvu jako kvas důvěry a pokoje. Viditelné společenství mezi křesťany není cílem samo o sobě; má mezi lidmi působit jako znamení. „Vy jste sůl země,“ říká nám Ježíš.

Svým křížem a vzkříšením položil Kristus základy nové solidarity mezi všemi lidmi. V něm bylo jednou provždy odstraněno všechno, co nás rozděluje, v něm jsou všichni lidé součástí jedné rodiny. Smíření s Bohem v sobě zahrnuje smíření mezi lidmi.

Kdyby však sůl ztratila svou chuť... Musíme si přiznat, že toto Kristovo poselství často činíme nesrozumitelným. Obzvláště naléhavě vyvstává otázka, jak můžeme šířit pokoj,

jestliže setrváváme ve vzájemném rozdělení.

Doba, ve které žijeme, potřebuje naše živé poselství lásky a pokoje. Uděláme všechno pro to, aby bylo toto poselství očištěno od všech sporů, aby zazářilo ve své prvotní jednoduchosti?

Dokážeme se vydat na cestu společně s těmi, kdo nesdílejí naši víru, ale upřímně hledají pravdu, aniž bychom jim cokoli vnucovali?

Při hledání nových forem solidarity a při otvírání cest důvěry se vždycky setkáme s překážkami. Možná se nám budou občas zdát nepřekonatelné. Jak se k nim postavíme? Jak odpovíme na zkoušky, které prožíváme my nebo ostatní lidé: Budeme ještě víc milovat?

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Každoročně se v sobotu před Květnou nedělí (v ostravsko – opavské diecézi o týden dříve) v rámci oslavy Světového dne mládeže koná ve všech českých i moravských diecézích setkání biskupů s mládeží. Mottem oslavy XXX. Světového dne mládeže letos je: „Blahoslavni čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8)

diecéze brněnská

Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem v brněnské diecézi se uskuteční v sobotu 28. března 2015 od 8:30 hodiny v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně. Jako každý rok bude mít otec biskup Vojtěch katechezi. Dále jsou připraveny skupinky na různá témata (sladění práce a rodiny, eutanazie, kreativní skupina,...). Všichni mladí lidé jsou srdečně zváni. Bližší informace k celému setkání naleznete na: www.brno.signals.cz

diecéze plzeňská

I v Plzni vrcholí přípravy dalšího setkání s biskupem (Světový den mládeže v Plzeňské diecézi) a program bude opět bohatý a pestrý. V pátek se již tradičně uskuteční *Křížová cesta centrem Plzně* (začátek v 18.00 v katedrále sv. Bartoloměje). Zájemci o nocleh z pátku na sobotu (ve spacáku), nechtě kontaktují plzeňské DCM.

V sobotu bude program pokračovat od 9.00 v aule gymnázia, Mikulášské nám. 23, Plzeň. Na program bude společná modlitba, divadelní představení v podání *Víti Marčíka*, který bude také hlavním hostem setkání, dále krátké filmy a tematické workshopy; po celou dobu s námi bude náš biskup František. Vrcholem celého setkání bude mše svatá, která začne ve 14.30 radostným průvodem s ratolestmi. Na závěr mše svaté otec biskup každému osobně požehná a předá dárek – památku ze setkání.

diecéze královéhradecká

Letošní oslava Světového dne mládeže v královéhradecké diecézi se za přítomnosti diecézního biskupa Mons. Jana Vokála uskuteční v sobotu **28. března 2015 v Hradci Králové**. Začátek programu bude v **9:00 hod.** ve Filharmonii (Eliščino nábřeží). Součástí programu bude katecheze Mons. Tomáše Holuba, slavnostní pověření nových vikariátních zástupců, svědectví a informace ze světa mládeže. To vše doprovodí diecézní kapela VeKa.

Po poledni je na Biskupském gymnáziu a v Novém Adalbertinu nachystána široká nabídka tematických skupin se zajímavými hosty, workshopů a sportovního vyžití. V neposlední řadě bude příležitost k svátosti smíření a adoraci, která bude zakončena eucharistickým průvodem po Velkém náměstí. Setkání vyvrcholí v 15:00 hod. mší svatou v katedrále Svatého Ducha, kde bude hlavním celebrantem královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál.

Kontakt: DCM, Velké nám 32, 500 03 Hradec Králové, tel.: 495 063 421, e-mail: dcm@bihk.cz, www.bihk.cz

arcidiecéze pražská

Světový den mládeže pražské arcidiecéze se koná před Květnou nedělí, v sobotu 28. března od 9.30 v Salesiánském středisku mládeže v Praze 8 – Kobylisích. Mottem letošního setkání jsou slova vybraná papežem Františkem: „Blahoslavení čistého srdce, ne-

boť oni budou vidět Boha“ (srov. Mt 5,8). Slavnost vyvrcholí mší svatou celebrouvanou kardinálem Dominikem Dukou.

Papež Jan Pavel II. si přál, aby se mladí lidé každý rok setkávali v diecézích se svými biskupy, a tak i mladé z Arcidiecéze pražské náš arcibiskup Dominik Duka zve ke společné oslavě Světového dne mládeže, která probíhá před Květnou nedělí na celém světě.

Setkání se bude konat v sobotu 28. března od 9.30 v Salesiánském středisku mládeže v Praze 8 – Kobylisích. Zveme všechny na úvodní katechezi, návazné diskusní skupinky, odpolední workshopy a semináře na zajímavá témata, společné slavení liturgie, a hlavně na osobní setkání nás všech s naším arcibiskupem Dominikem Dukou. Účast přislíbila řada zajímavých osobností. V programu nebude chybět místo pro sport, posezení v čajovně či prostor pro modlitbu a svátost smíření.

Světový den mládeže koordinuje Arcidiecézní centrum pro mládež Praha.

Více informací na:

<http://praguesdm.webnode.cz/>

a <http://www.facebook.com/Praha.ADCM>

arcidiecéze olomoucká

Mladí křesťané jsou ti, kteří budou vytvářet budoucnost církve. Proto již sv. Jan Pavel II. vyzýval, aby se mladí scházeli na setkáních, kde se navzájem mohou utvrzovat ve víře a navazovat nová pevná přátelství. K tomuto setkávání slouží také setkání mládeže naší arcidiecéze. To se koná pravidelně každé dva roky v sobotu před Květnou nedělí. Letos se toto setkání uskuteční 28. března v Prostějově v tamním Společenském domě. Začátek je naplánován na 10:00. Mladí se mohou těšit na představení jednotlivých děkanátů, katechezi otce arcibiskupa a svědectví. V odpoledním bloku si pak mohou vybrat z řady zajímavých přednášek: napří-

klad na téma *Jak žít s Bohem, Média, Povolání* atd. Kromě toho bude v nabídce celá řada workshopů (Lectio divina, výtvarné dílny atd.), koncerty a také možnost tiché adorace. Kromě Společenského domu budou také využívány prostory Cyrilometodějského gymnázia, fara a všechny dostupné kostely. Celé setkání bude ukončeno mší svatou. Předpokládáný konec je naplánován na 16:30. Účastnický poplatek činí 50 korun. Na akci se není třeba registrovat.

Již v pátek 27. 3. bude od 20:00 do 23:00 v kostele Povýšení sv. Kříže v Prostějově předprogram s názvem Večer radosti. Ten mají na starosti řeholníci. Celý tento předprogram má mladým nejen více přiblížit zasvěcené povolání, ale také pomoci jim duchovně se připravit na sobotní setkání. Na předprogram je nutná registrace na webových stránkách ADCM (www.mladez.ado.cz), pro účastníky je zajištěn nocleh na církevním gymnáziu a strava (snídaně). Účastník předprogramu a sobotního setkání zaplatí účastnický poplatek 150 Kč.

diecéze českobudějovická

Diecézní setkání mládeže začne již v pátek 27. března, kdy bude od 16 hodin probíhat na Biskupském gymnáziu registrace. Od 17 hodin bude program v kostele Svaté Rodiny. Nejprve mše svatá, ve večerních hodinách se můžete těšit na koncert, povídání zajímavého hosta a společnou modlitbu.

V sobotu 28. března začneme v 9 hodin

v katedrále sv. Mikuláše. Během dopoledne si vyslechneme katechezi otce biskupa a po zajímavém programu budeme společně slavit mši svatou. Po obědě se můžete těšit nejen na tématické workshopy. Setkání společně zakončíme opět v kostele Svaté Rodiny, přibližně v 16:30.

Podrobné informace naleznete na: www.dcm.bcb.cz.

diecéze ostravsko-opavská

Letošní diecézní setkání mládeže proběhne ve dnech 20.-21.3 v Místku ve všech 3 tamních kostelech.

Registrace účastníků a úvodní program bude v pátek od 17.30. - 18.30. na 8. Základní škole ve Frýdku – Místku.

Čeká nás hra, povídání si s řeholníky, workshopy, ale hlavně setkání s o. biskupem Františkem.

Bližší informace naleznete na: dcm.doo.cz

diecéze litoměřická

V pátek začneme v 18.00 mší svatou v Diecézním domě kardinála Trochty, kterou bude slavit P. Mirek Šimáček. Následovat bude postní večere, seznamovací hry a křížová cesta na Radobýl. Celý pátek se budeme modlit a postit za pronásledované křesťany. Sobota je pro účastníky trochu s překvapením - budeme slavit tu padesátku:). Začátek v 9.30. Pontifikální mše svatá bude od 15.00 v katedrále.

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, 733 755 999,
on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz,
knihkupectvi@paulinky.cz. Organizacím poskytujeme u knih 15% slevu.

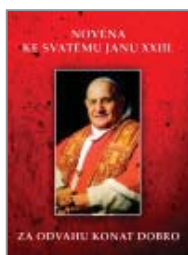
Anna Penna

Za odvahu konat dobro

Novéna ke svatému Janu XXIII.

Soustředit se každý den na prožívání přítomnosti, neutíkat do vzdálené budoucnosti, žít s vědomím, že jsme stvořeni pro štěstí.

Brož., 40 str., 38 Kč

Křížová cesta s papežem Františkem

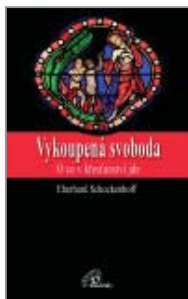
Papežovy myšlenky vedou náš pohled k Ježíšově lásce, se kterou se sklání k naší ubohosti, a k jeho odevzdanosti Otci, jíž Ježíš překonává vzdálenost mezi člověkem a Bohem, kterou jsme vytyčili svým hříchem. Ježíš chce, abychom se mu stávali podobnými a ubírali se celým svým životem k jeho a k našemu Otci. Nestojí však daleko před námi jako ukazatel, kterého nikdy nebudeme schopni dosáhnout. On sám nás bere na svá ramena a nese nás tam, kam bychom sami nikdy nedošli.

Brož., 40 str., 68 Kč

Eberhard Schockenhoff Vykoupená svoboda

Svoboda je jedním ze zásadních pojmů křesťanské víry. Je též hodnotou, ke které je současná společnost obzvláště vnímavá. Svoboda je však zároveň i velmi pregnantním pojmem, který je vystaven různým interpretačním rizikům podle toho, na který její aspekt je právě položen větší důraz. I v samotném křesťanském kontextu jsme svědky toho, jak zaznívá zvěst, že Kristus nás osvobodil. Budoucnost církve 1/2015

díl z područí zla a nabízí nám pravou svobodu, a současně i obavy z toho, že by se svoboda mohla zvrhnout v neomezenou svévoli a nevázanost.

Brož., 192 str., 255 Kč

Giuseppe Forlai

Viděno JINAK

Evangelní rady nejen pro řeholníky

Evangelní rady chudoby, čistoty a poslušnosti jsou většinou spojovány se zasvěceným životem. Giuseppe Forlai se v této knize dívá na chudobu, čistotu a poslušnost jinak, než je obvyklé. Přístupně a velmi prakticky nastiňuje, jak mohou být evangelní rady inspirací a velkým darem pro každého, kdo se hlásí ke Kristu. I nezadaný laik, diecézní kněz, vdaná žena nebo ženatý muž mohou čerpat z těchto tří pramenů živé vody a pít z nich i mimo zdi klášterů či řeholních komunit.

Brož., 110 str., 125 Kč

F. Fernández-Carvajal

Rozmluvy s Bohem (5a)

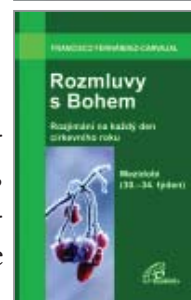
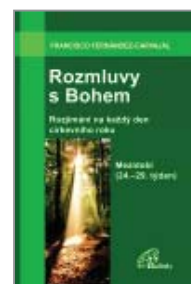
24.-29. týden v mezidobí
Pevná vazba, 400 str., 269 Kč

Rozmluvy s Bohem (5b)

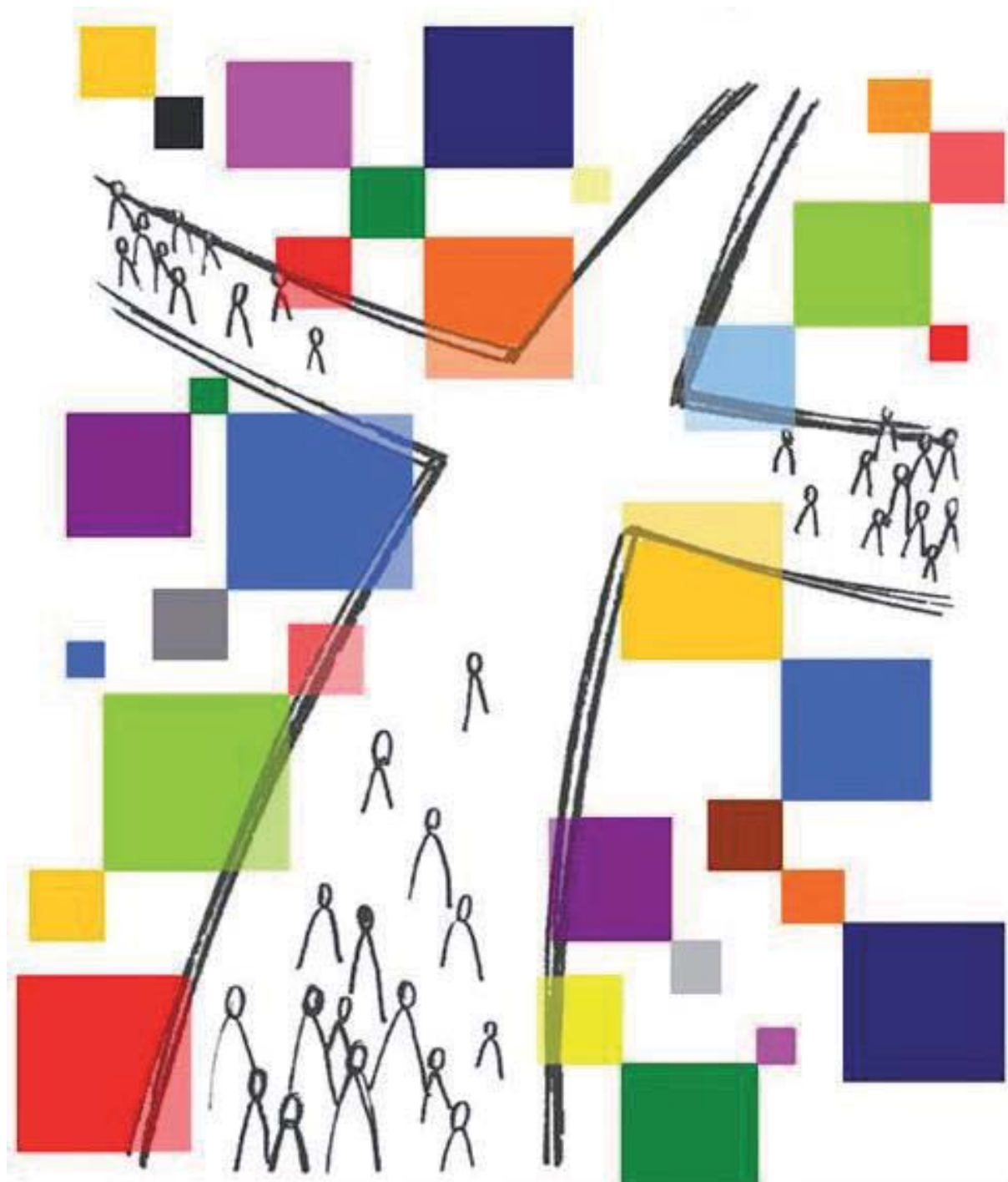
30.-34. týden v mezidobí
Pevná vazba, 344 str., 249 Kč

Den po dni kniha nabízí možnost vstoupit do vztahu s Bohem, mluvit s ním o věcech každodenního života a učit se v Božím světě nacházet odpovědi pro svůj život.

V tuto chvíli je celá ediční řada uzavřena. Při koupi všech dílů pro mezidobí (3a, 3b, 4a, 4b, 5a a 5b) v knihkupectví Paulínky nebo v e-shopu nakladatelství Paulínky bude poskytnuta sleva 15 %.

TÝDEN MODLITEB ZA MLÁDEŽ

22. – 29. března 2015
tmm.signaly.cz

XXX. světový den mládeže
“Blahoslavení čistého srdce, neboť oni
budou vidět Boha.“ (Mt 5,8)

Vydává
Sekce pro mládež ČBK a
Asociace křesťanských sdružení mládeže o. s.

Thákurova 3
160 00 Praha 6